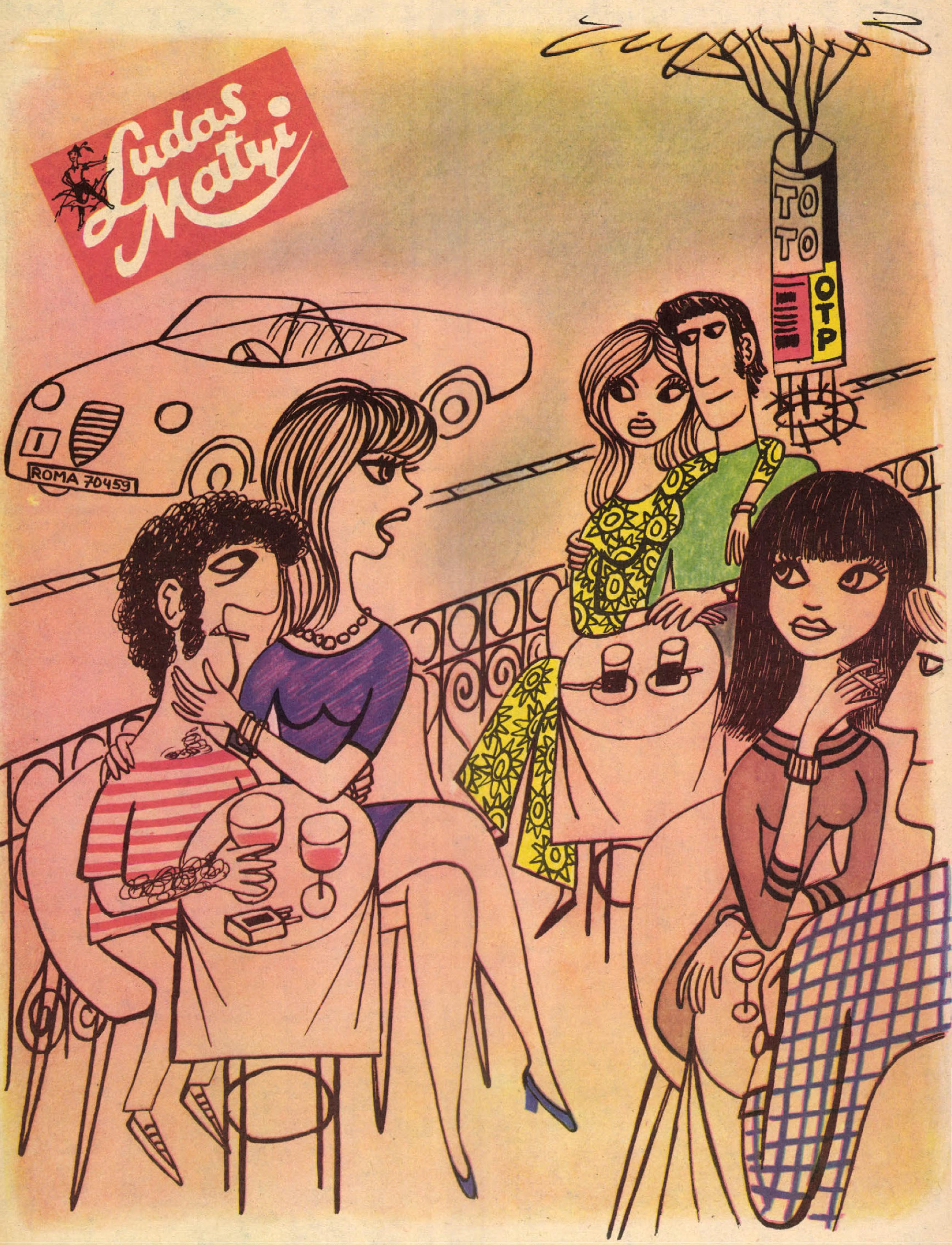
XXVII. évfolyam, 38. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. szeptember 23.

Várnai György rajza

BELVÁROSI VETÉLKEDŐ

— Egy kicsit nyiszlett a fiú, de — olasz!

KEDVES LUDAS!

KÉT REFLEXIÓ

1

Ülőkeügyben, ünnepélyesen

Tetszenek ismerni ugye a négylábú, támla nélküli konyhai ülőalkalmatosságokat? Hajdanában hokedlinek hívták, deszkából volt a teteje, s kapni lehetett a boltokban. Ma ülőkének becézik, a bevonata többnyire műanyag — és nem lehet kapni.

Azaz, hogy pontos legyek: lehet kapni. De garnitúrában. Az ülőke, úgy látszik, társas lény, nem tud meglenni asztal és kre-

denc nélkül. Márpedig a modern lakásokba mindenütt beépítik a konyhaszekrényt, legtöbb helyen még a falról lehajtható asztallapot is. Csak az ülőkét kellene megvenni valahol, ha volna hol.

Ne legyünk igazságtalanok: ha valaki napokon, heteken át kitartóan elzarándokol az Otthon Áruházba, de pontban nyitáskor, megeshet, hogy sikerül néhány ülőkét szereznie. Mert gyártogat még ilyet a mi iparunk, csak tizedannyit, mint amennyi kellene.

És mit tehet az, akinek ehhez a vásárlási tortúrához nincs hangulata, idege, vagy egyszerűen ideje?

Ülhet egy rózsaszínű kádban, a legszebb ünnepi ruhában...

2

Ingügyben, ingerülten

Szene Mihályné, szabadkígyósi olvasónk vett két 36-os inget a fiának. Hetek múlva került sor arra, hogy a gyerek az új ingeket felvegye. Amikor szétbontották, akkor látták, hogy bár mindkettő 36-os számú, a méretek nagyon elütnek egymástól. Az egyiknek olyan szűk volt az ujja, hogy a gyerek karja bele sem fért. A blokk közben elkallódott, így olvasónk vissza sem merte vinni az inget a boltba. Ehelyett elküldte nekünk. nézzük meg, s mondjuk el a véleményünket. Úgy gondoltuk, jobb, ha nálunk illetékesebbek mondanak véleményt, továbbítottuk hát az ingeket a KERMI címére.

Beható vizsgálat után a KERMI megállapította: az egyik ing ujjának a bősége 14 (azaz tizennégy!) centivel tér el a szabványtól. (Kicsit túl sokat spóroltak el belőle!) A reklamáció tehát alapos. Ám a minősítés legvégére azt is odaírták a KERMI-ben: *„a vásárlási blokk hiányában szakvéleményünk csak tájékoztató jellegű".* Tehát: bármennyire is jogos a panasz, nem orvosolható.

Szenéné hibás abban, hogy a blokkot eldobta. A Férfi Fehérneműgyár meósai viszont sokkalta hibásabbak, mert forgalomba bocsátottak egy teljesen elfuserált inget. Miért a vásárló húzza mégis a rövidebbet? Hiszen minden szakértelem nélkül is látható, amit a KERMI szakértői írásban is igazolnak: az ing használhatatlan. Az is világos, hogy nem a vásárló varrta a rossz inget, hiszen ott van benne a jól látható gyári jelzés.

Véleményem szerint, ennyi bőségesen elég ahhoz, hogy a Férfi

Fehérneműgyár bocsánatot kérjen a pórul járt vevőtől, és egy ugyanolyan színű, fazonú, minőségű — de szabványos méretű inggel kárpótolja őt.

Intézkedési jog hiányában, természetesen, az én véleményem is csak tájékoztató jellegű.

(radványi)

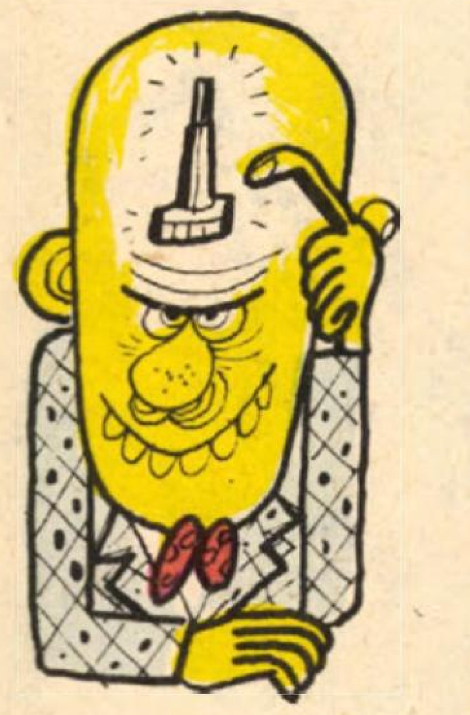
MELLÉKFOGLALKOZÁSOM NYUGDÍJA

Volt egy kis mellékfoglalkozásom. Olyan, amiért meg kellett dolgoznom. Az SZTK-nál 11 568. szám alatt mellékfoglalkozásúként vagyok törzskönyvezve. Betegségem ideje alatt 172 550—K 95. számon mint mellékfoglalkozású kaptam a táppénzt. Tehát megfeleltem a törvényes előírásoknak.

Ezzel szemben, valami tévedés folytán, mégsem kapok nyugdíjat a mellékfoglalkozásom után. Egy fél évvel ezelőtt írtam ez ügyben már panaszoslevelet a Ludasnak. A szerkesztőség továbbította is levelemet kivizsgálásra a Szakszervezetek Társadalombiztosítási Főigazgatóságához. Ügyemben azóta sem történt semmi intézkedés, még csak válaszra sem méltattak a kivizsgáló szervek. Nagyon nehéz megértenem, miért kell ennyit várakoznom és instanciáznom azért a kis megszolgált pénzemért?!

Magyar Imre
Bp. XI., Budafoki út 12.

MÁR MEGINT A CSEPPENTŐ!

Évtizedekig árusították a gyógyszertárak az üvegből készült kifogástalan szemcseppentőt. Majd egy óvatlan pillanatban valaki „újított", az üveg eltűnt és helyette egy műanyag cseppentőt árusítottak, ami teljesen alkalmatlannak bizonyult. Amikor már a betegek körében általános lett emiatt a felzúdulás, az illetékesek, majdnem egy évig tartó villámgyors megfontolás után, beszüntették a gyártást. Ezt az elhatározásukat a lapokban is közölték, mondván: tekintettel arra, hogy a nagyközönség körében a műanyag cseppentő, annak teljes használhatatlansága ellenére sem lett közkedvelt, visszatérnek az üvegcseppentőhöz.

Úgy látszik, meggondolták magukat, és az első sikertelenségükön felbuzdulva, most — meglepetésszerűen — egy új műanyag cseppentőt hoztak forgalomba, amellyel legfeljebb egy akrobata tud, néhány heti gyakorlás után, a szemébe cseppenteni. Én mindenhová tudtam cseppenteni vele — a szemem kivételével.

Bánréti Zoltán

DICSŐ KÁVÉS MÚLTUNK

Odafent a Várban, a nemrég nyílt Behrám eszpresszó előtt népes turistacsoportnak magyaráz az idegenvezető. Közelebb lépve hallom, hogy a kirakat mögött levő kőbe vésett szöveget fordítja angolra.

Kedves vendégeink áhítattal hallgatják, hogy „Behrám török kereskedő volt, aki a budai török vámnapló 1579. december 18-i bejegyzése szerint az első zsák kávét behozta Budára".

Kihúzom magam és büszkén tekintek a nyugati turistákra. Ha tudnék angolul, aligha állnám meg, hogy odamondjam nekik: Lám, ebben is megelőztük Európát.

Tudni való ugyanis (az Élet és Tudomány 1971. augusztus 6-i számából tudom), hogy „Európába pörkölt kávét Peter della Valle velencei kereskedő hozott be először 1615-ben".

Tehát csaknem fél évszázaddal megelőztük Európát, habár... Szóval nem valószínű, hogy a derék Behrám a Közértnek szállította azt a kávét.

Írva vagyon ugyanis a krónikákban, hogy abban az időben csak az osztályon felüli, úgynevezett „szultáni", illetve „basai" presszókban szolgáltak föl feketekávét. Ahhoz magyarok nemigen jutottak, s ha olykor mégis — inkább lemondtak volna róla.

Persze igaza van a tábla írójának, hogy nem bocsátkozik ezekbe a részletekbe. Hadd irigykedjenek a nyugatiak!

S. L.

ELŐLEG — KERETBEN

Jó ideje gondolkodom, hogy hol lehet az önzetlen nagylelkűség felső határa, s mindig ugyanoda térek vissza: az önzetlen nagylelkűség felső határát valahol a Fővárosi Fotó Vállalat, a FŐFOTÓ Dorottya utcai riportrészlege húzta meg.

Július közepén esküvői képeket rendeltek a riportrészlegnél. A riporter megjelent az esküvőn — némi késéssel ugyan, de ez nem számít. A vőlegény még könnyedén megismételhette az aláírás nagy jelenetét, idáig tehát minden rendben ment. A képek azonban technikai okokból máig sem készültek el.

Itt következik a FŐFOTÓ páratlan nagylelkűsége. Nem telt bele egy hónap — a hibát elismerték. Csak egyszer küldték el az ifjú férjet azzal, hogy a képek torlódás miatt késnek, legközelebb már beismerték a teljes igazságot, holott még hivatkozhattak volna néhányszor a torlódásra. Majdan minden további nélkül felajánlották, hogy visszafizetik a 100 forint előleget. Ennek nem kell utána járni, ezért nem kell veszekedni, bosszankodni! A FŐFOTÓ hajlandó azonnal visszafizetni az előleget.

Ám milyen az ember? Telhetetlen! Az ifjú házasok — megérdemlik, hogy itt álljon a nevük: Phon Géza és felesége — nem fogadták el a pénzt. Ma, amikor annyi panaszt hallani a különböző szolgáltató cégekről, egyszerűen nem méltányolták a FŐFOTÓ páratlan gesztusát. Olyanokat mondanak, hogy nekik az előleg nem vigasz, nekik kép kell, mert azt emléknek szánták. Mintha az a százas nem volna jó, hogy majdan elnézegessék: lám, lám ez volt az előleg, amit annak idején az esküvői képekre adtunk. Még be is lehetne kereteztetni. Miért ne? Emlegetnek bizonyos 50 forintot is, amit borravalóként adtak a riporternek. Mondják, hogy ezt a pénzt minőségi prémiumnak szánták. Szerintük ugyanis olyan technikai hibák nem fordulhatnak elő, hogy egyáltalán ne készüljön kép; ők csak a jó vagy a még jobb képek lehetőségével számoltak. Mondják, hogy mindez csak a riporter felkészülésén múlik. A megrendelőlapon semmilyen utalás nincs arra, hogy mi történjék, ha a képek nem sikerülnek. A fiatalok most annak a lehetőségét latolgatják, hogy esetleg meg lehetne ismételni az esküvőt. Esküvői ruhát kölcsönöznének, s műteremben készíttetnék felvételeket. Mindezt természetesen a FŐFOTÓ költségén.

Képtelen ötlet! Mert jó, ebben az esetben talán rekonstruálni lehetne az esküvőt! A FŐFOTÓ azonban nem vezetheti be az ilyen ismétléseket! Tessék elképzelni, hogy alkalomadtán a temetési fotóik nem sikerülnek.

D. Kiss János

PETRO REBRO:

CINIZMUS

— Élünk
kettesben, egy test és egy lélek! —
mondta a kukac
a felfalt körtének.

A RÖNK

„Te faragatlan tuskó" — ennyit hallott
a redves rönk, s egész nap ujjongott:
— Hurrá... Nem bánom én, ha szétesem,
A szólásban fennmarad a nevem!

IVAN KOTJUSEV:

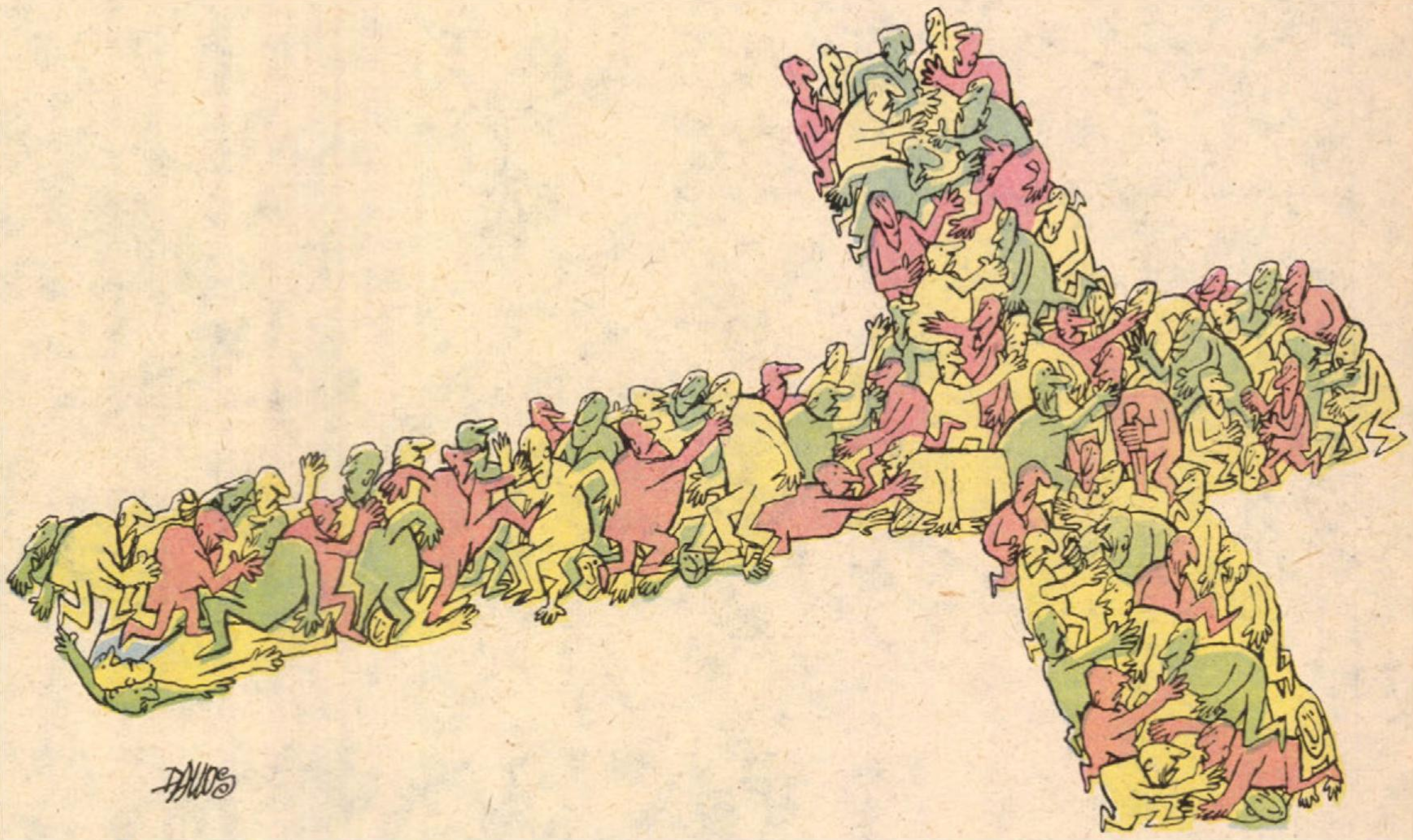
A BÖLCS KAKAS

Tarkának csúfolta
biz a fekete tyúk
egy napon a fehéret.
Az az egész utat végigharsogva fut
és a kakashoz érték.
— Fehér vagyok bizony, és nem kendermagos
segíts a bajba nékem!
— Fehér? — ráncolja homlokát a tarajos —
bizonyítékát kérem.

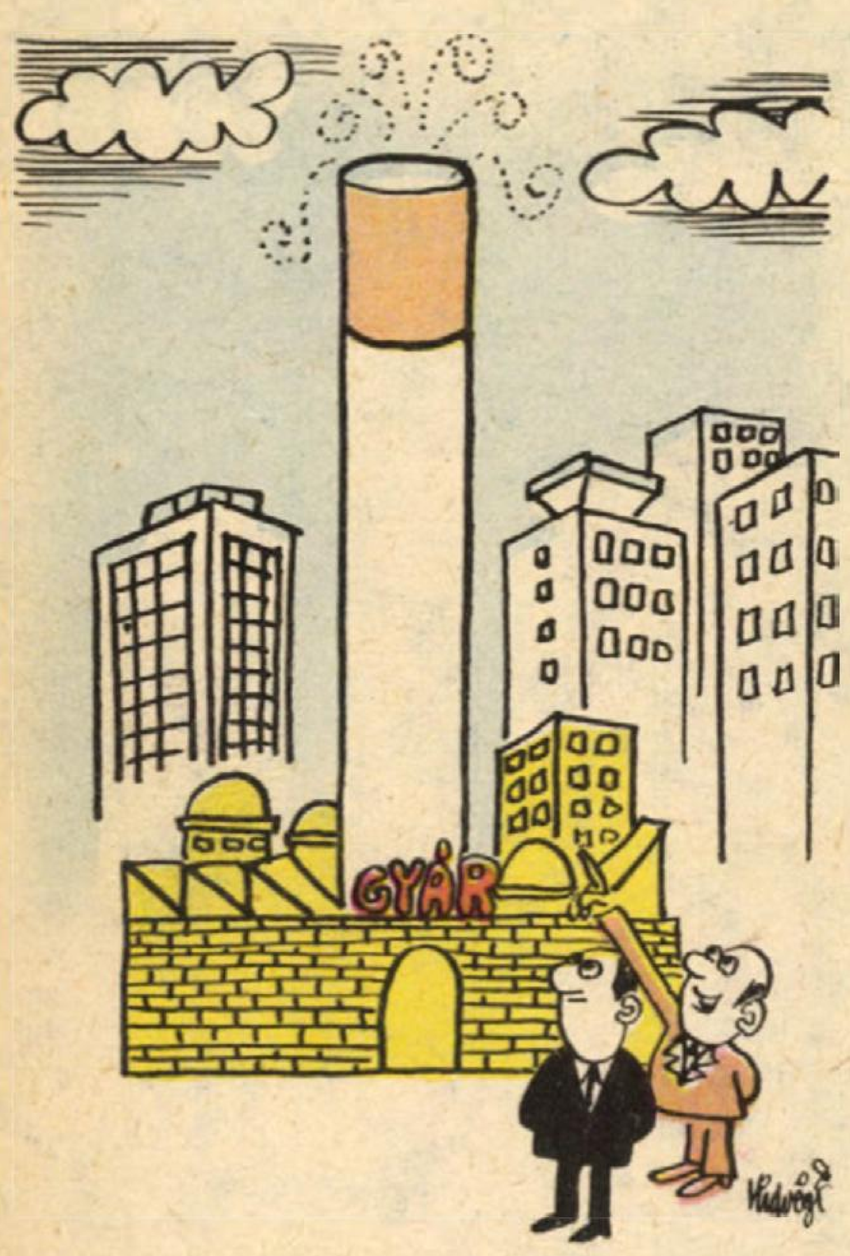
(Oroszból fordította: ifj. Migray Emőd)

ÉSZAK-ÍRORSZÁGI CSATAJELENET

Dallos Jenő rajza

BÜSZKESÉG

– A mi kéményünk filteres!

EGYÜTTÉRZÉS

– Úgy izgulok anyuért... Nem tudott felkészülni matekból...

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Egy délelőtt története

Az embernek naponta meg kell vívnia csatáját környezetével és a körülményekkel. Ezen a napfényes kora őszi reggelen is ennek tudatában indultam el hazulról, dolgaim intézésére. Gyalog jöttem le öt emeletet, mert a ház pompás automata liftjét éppen karbantartották — ami voltaképpen helyes, csak bosszantó, ha éppen akkor történik, amikor nagy a forgalom a házban.

A GÉPKOCSI ÉS A SZANDÁL

Átkeltem a Körút és Dohány utca kereszteződésén, a zöld fény biztos védelmében. Egy autó mégis célba vett; szabálytalan, de legalább gyors befordulással testi épségemre tört. Nagyot ugrottam, hát megúsztam a dolgot. A vezető szinte csodálkozva nézett vissza: hogy-hogy?

Egész ingyen mégsem szabadultam, mert a lendületes ugrás közben szandálom egyik pántja kiszakadt a helyéből. Lötyögő szandállal felsántikáltam a Sajtóház harmadik emeletére, mert a liftben éppen dolgoztak: a hősugárzót szerelték. Ez is helyes voltaképpen, bár messze még a tél, és reggel kilenckor abban a házban aztán igazán nagy a forgalom.

CSODA A DOHÁNY UTCÁBAN

Dolgom végeztével lebukdácsoltam a lépcsőkön, átbotorkáltam megint a Körúton. A Dohány és Kertész utca sarkán megpillantottam egy cipészszövetkezet cégtábláját. Vakmerő gondolatom támadt: ide bemegyek! Próbáltam lebeszélni magamat, hogy valószínűleg ilyen választ kapok: „Tessék itthagyni, jövő szerdán fél hatkor kész lesz" — és ugrálhatok fél lábon tovább.

A kétségbeesés azonban erőt adott: benyitottam. S ekkor történt a csoda. Esdeklő tekintetemre és elhaló szavamra a szandált kézbe vették, hátravitték, és három perc múlva készen megkaptam. Megcsinálták! Visszaadták a dolgozók szolidaritásába, az emberiség jövőjébe, a haladásba és az élet szépségébe vetett hitemet. Ragyogó jókedvben mentem tovább, dolgaim intézendő.

KIHALT POSTA ÉS ERKÖLCSI OKTATÁS

Pontosan öt percig tartott csak jókedvem. A Dob utcában levő postahivatalba mentem. Ez nyilván mintahivatal, hiszen a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium épületében van.

A közönséget szolgáló hét ablakból kettő volt nyitva, délelőtt háromnegyed tízkor. Egyiknél leveleket kezeltek, másiknál pénzküldeményeket és takarékbetéteket. A többi öt ablak szemérmes menyasszonyhoz hasonlatosan, sűrűn lefüggönyözve. Beálltam hát, éppen tizenhetediknek, a pénzkezelő ablakhoz. Nagyon gyorsan, alig negyedórás sorállás után el is jutottam az ablakig. Közben végighallgattam, ahogy elődeimet egymás után fegyelmezi és oktatja a tisztviselőnő. És én is megkaptam a magamét. Két színházbérletet és egy csekket merészeltem befizetni — erőteljes korholásban részesültem, hogy mért nem készítettem „pénzjegyzéket" két darab százasomról, három tízesemről és a hat forint apróról.

Lehervadt kedvvel mentem el, dolgaim tovább intézendő.

VÁSÁRLÁS

Egypár apróságot akartam venni. A nyitott üzletekben éppen hiánycikk volt, amit kértem — a többi bolt be volt zárva. A legszebb tábláért járó aranyérmet annak az üzletnek adnám, ahol ezt olvashattam, a délelőtti legnagyobb forgalomban: „Áruátvétel miatt zárva." S egy trafikon, ugyancsak csúcsforgalom idején: „Postára mentem." Visszaemlékezve előbbi postaélményemre, azonnal elhatároztam, hogy leszokom a dohányzásról. Leltározás és szabadság miatt zárt üzletet csak hármat találtam egy tízperces útszakaszon.

JÓ ÉTVÁGYÚ SZEMÉLYZET

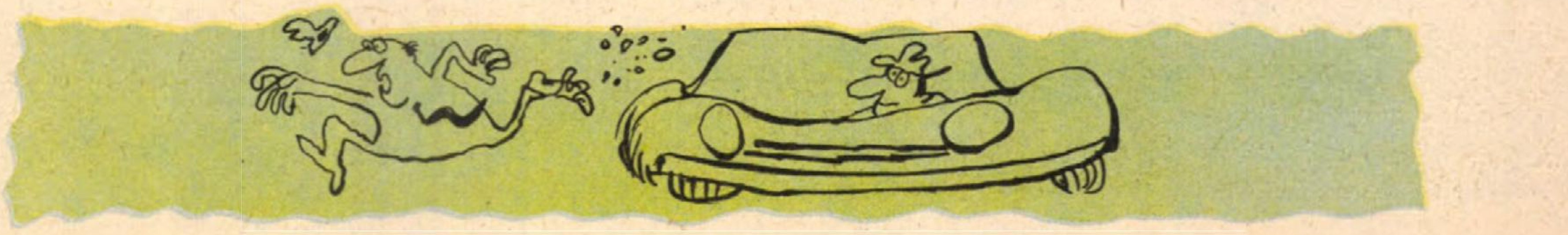
Dél felé járt már az idő, betértem egy körúti eszpresszóba. Leültem, kényelmesen elolvastam újságomat, és fogyasztanom sem kellett. Nem is lehetett, mert nem jött hozzám senki. Hátul a konyhában éppen falatoztak a kedves kisasszonyok, kisebb gondjuk is nagyobb volt nálunk: türelemre és kitartásra nevelték a vendégeket. Be kell azonban ismernem, hogy bizonyos idő múltával mégiscsak kaptam egy kávét. Helyre is billent lelkem egyensúlya.

*

Több baj már úgyszólván nem is ért. Lejárt a délelőtt, az óramutató a tizenkettes számra csúszott. A tizenkettes autóbuszra viszont negyed órát kellett várnom.

Bizony, az embernek naponta meg kell vívni csatáját környezetével, és a körülményekkel, ugyebár?

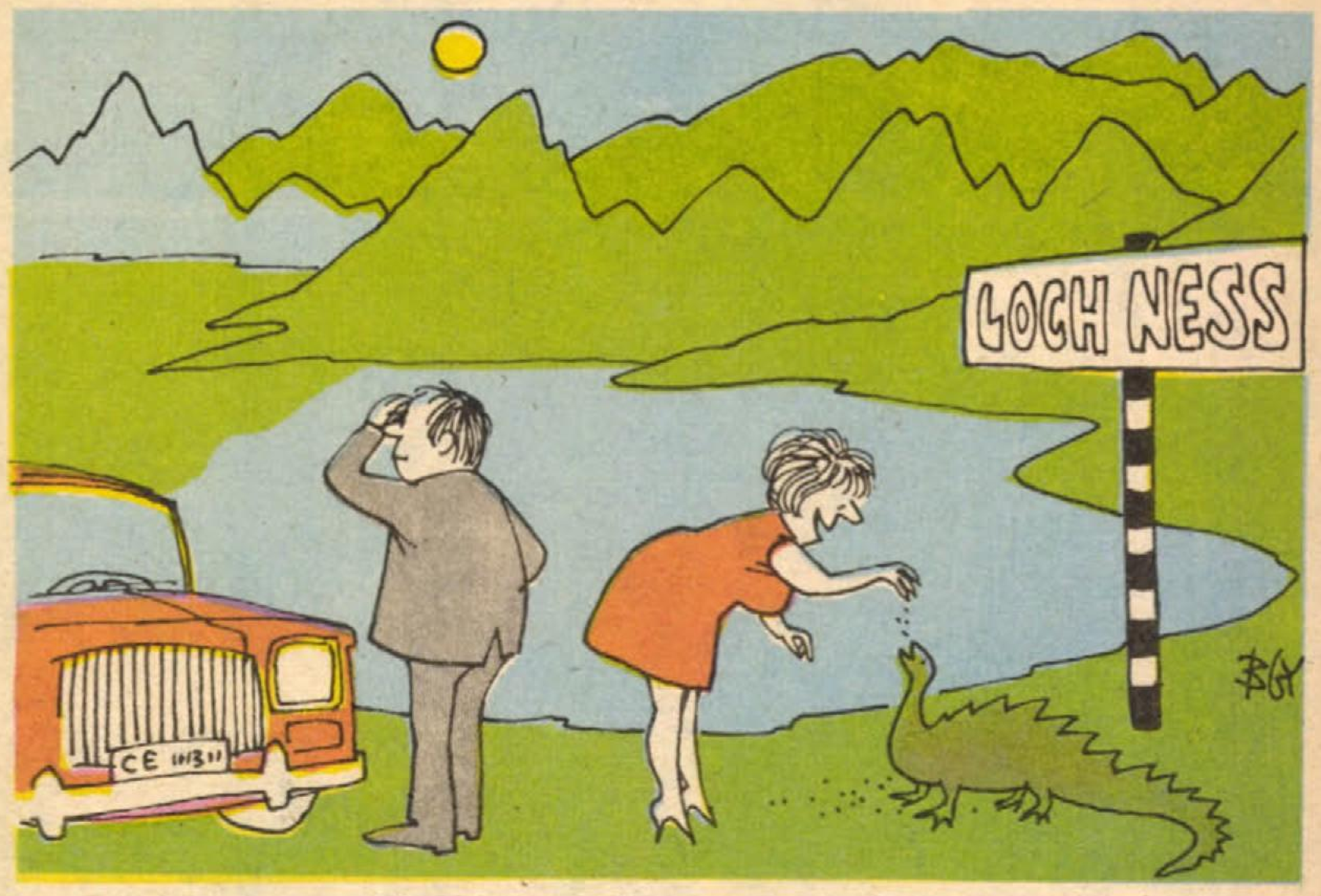
E. J.

AZ ELSŐ VADÁSZATI KIÁLLÍTÁS

SZÖRNY

– Vigyük haza, úgy sincs gyerekünk...

BELVÁROS

EGY SZTRIPTÍZTÁNCOS VÁGYÁLMA

„Mindenkinek van egy álma..." – mondja a táncdal. Mr. Terence Leight, London egyetlen sztriptíztáncosa is dédelget magában egy tervet. Az illető férfi a Soho egyik mulatójában vetközik le naponta négyszer, s mint görög isten áll meztelen táncosnők között. Leight kijelentette, hogy undorodik jól fizetett szerepkörétől, szeretne rémfilmekben szörnyetegeket játszani, Boris Karloff utóda szeretne lenni. Néha álmában hol Drakula, hol Frankenstein-szörny, s ilyenkor boldogan ébred.

Sajnos az élet kegyetlen, s mivel meg kell élni valamiből, kénytelen mint Apolló megkeresni mindennapi kenyerét.

TÜNDÉRI LÁTOGATÓ

– És mondd, be is balzsamoztak?...

STOP

– Nem vinne el a legközelebbi anyakönyvvezetőhöz?

PIETRO

Karácsonyi üdvözlőkártyát hozott a posta Pietrótól. A háború után ismerkedtem meg vele. A Hungária út mögötti artistatelepen bemutatót tartottak egy sátorban. Egyik barátom meghívására kerültem oda, aki azzal csábított a forró nyári délután a Ligetbe, hogy nem mindennapi látványban lesz részem.

Nem túlzott. A bemutató utolsó számaként vékony fiatalember kúszott fel a sátor tetejéről lógó trapézra. Ott a fejére állt, majd ebben a helyzetben kikopogta lábával egy dobon a torreádorinduló ritmusát, miközben a szájában tartott trombitán fújta a dallamot. Majd elfelejtem: az egész produkció alatt jobbra-balra lengette a trapézt. Öreg artisták, néhány meghívott nézte végig a lélegzetelállító bravúrt.

Mutatványa után gratuláltam Pietrónak.

A dallamos olasz név mögött egy szerény kaposvári fiatalember rejtőzött. Elmesélte, hogy péklegény volt, de nagyon szeretne artista lenni. Nagy artista!

Néhány hét után már a Fővárosi Nagycirkusz műsorában lépett fel. Nagy sikere volt. A szünetben bementem hozzá az öltözőbe. Rossz hangulatban fogadott. Elkeseredve panaszolta, úgy érzi, produkciója nem teljes értékű, mert csak hálóval engedik csinálni. Értetlenül néztem rá. Megmondtam, elképzelhetetlennek tartom ezt a számot másként, hisz még hálóval is megfagy az emberben a vér, ha látja. Szomorúan rázta a fejét: így nem elég nagy a veszély, nem elég nagy a produkció.

Sokáig nem láttam, ám hónapok múlva a Moulin Rouge nagy betűkkel hirdette Pietrót mint a műsor szenzációját. Háló nélkül dolgozott.

Amikor a lokál közepén felkúszott a trapézra, és a vendégek feje fölött fejre állva elkezdett lengeni, legtöbben fel sem mertek nézni a rémülettől. Néhány illuminált vendég kitámolygott. A nők sikoltoztak. Mire Pietro befejezte produkcióját — kiürült a lokál.

Ehrenthal Teddy, a mulató akkori tulajdonosa bement az öltözőbe:

— Nézze, fiam... Nekem olyan artista nem kell, aki elijeszti a közönséget. Holnaptól vagy hálóval dolgozik, vagy vegye fel egyhavi fizetését, és pakoljon.

Pietro szó nélkül zsebre vágta a gázsit, és — pakolt.

Elment vidékre. Sátorcirkuszban dolgozott, néha-néha megpróbálta megtéveszteni az ügyeletes rendőrtiszteket. De mindenütt kiütött a baj. Az életveszélyes számot sehol nem engedték háló nélkül csinálni.

Évekig nem hallottam róla. Tavaly nyáron aztán Bécsben összeakadtam vele a Grabenen. Vidám volt és kiegyensúlyozott.

— Mióta van kint?

— Régen. Járom a világot. Nagy szám lettem. Nagy attrakció! Barcelona, Párizs, London, Róma... A lábaim alatt hever.

— Talán a feje alatt — szellemeskedtem.

— Úgy is lehet mondani... És tudja, hogy háló nélkül dolgozhatom? Itt nem akadályozzák a karrieremet. Tizenöt, húsz, huszonöt méter magasan, fejjel lefelé a lengő trapézon, háló nélkül!... A közönség őrjöng és ünnepel. Győztem!

Szemében az elégedettség fényei villóztak.

— Magánügy, hogy a számom életveszélyes. Nem macerálnak, sőt: futtatnak... Itt ünneplik a veszélyt, nem úgy, mint otthon... Ezekben van emberség!!!

Rátonyi Róbert

A népszerű színművész most megjelent „Ne vegyék komolyan!" című kötetéből. (Kozmosz Könyvek)

DR. VALAKYNÉ

Most doktor Valakynéről mesélek, és ha ez a férj fülébe jutna, nagyon jó lenne. Ezért mindenkit megkérek, mondja vissza neki...

Ez ügyben nyilatkozni felettébb illetékes vagyok, mert doktor Valakynét ismerem abból a korából, amikor született Kiss Lujzaként élt egy józsefvárosi bérházban, és mesés bájait legfeljebb Tóth Pista csodálta, aki egy emelettel alattuk lakott, és volt egy motorja, melynek hátsó ülésén időnként megkocsikáztatta Lujzikát. Ekkor még nem volt fekete csempés fürdőszobája, és az egész ház a tanúm, hogy szombatonként a kerületi kádfürdőbe járt tisztálkodni, és szülőanyja soha nem szaladt utána, ha otthon felejtette az illatos fürdősót. Ekkortájt a moziban beérte az olcsóbb helyekkel, és Tóth Pistát a világ leggálánsabb férfiújának hitte, amikor kapott egy üveg hazai gyártmányú kölnivizet.

— Vagy Pista felesége leszek, vagy senkié! — mondta akkor a gangon Lujzika, és bizony isten irigyeltem Tóth István segédraktárost.

De Lujza nem Tóthné lett, hanem doktor Valakyné. Doktor Valaky népszerű férfiú volt, az emberek tisztelték, és még az sem tépázta meg a jó hírét, hogy egy nála harminc esztendővel fiatalabb lányt vett feleségül. Ha más teszi ezt, a közvélemény vén kecskének vagy öreg kéjencnek nevezi. Valaky doktor esetében azonban jóindulatúan azt mondták:

— Legyen neki néhány szép éve... Megérdemli...

Lujza — hamarosan Lulu — beköltözött tehát a budai villába, megtanulta vezetni a Mercedest, törzsvendég lett a Luxus áruházban és érzékeny bőre már két hét után megsínylette, ha nem francia fürdőtabletta pezsgett világoskék kádjában.

Pócsikné, a bejárónő, aki Lulu asszony előéletéből mit sem ismert, széltében mesélte:

— Nincs randább szer-

zet, mint egy ilyen elkényeztetett úrilány!

Doktor Valakynak örömet szerzett, hogy feleségét tejben-vajban füröszthetí, és azt sem bánta, hogy Lulu annak idején kimaradt az általános iskola nyolcadik osztályából. Sőt időnként büszkélkedik is vele:

— A feleségem nagyon egyszerű lány volt... — és nem értette, miért mosolyognak olyan furcsán hallgatói.

Mert azt nem tudta, hogy Lulukát nagyságos asszonynak szólítja az újságos, a házmester, a bejárónő, sőt a közértes is. Ez utóbbi, úgyis mint a szocialista szektor tagja, némi gúnyos felhanggal, de Lulu asszonynak — úgy látszik — rossz volt a hallása.

Meg kell adni: doktor Valakyné királyi jelenség volt. Szépsége a sok külföldi cuccban kiteljesedett, modora magabiztos lett, és úgy viselte férje rangját, mintha abban született volna. Sőt jobban viselte, mint doktor Valaky.

Csak jobb emberekkel barátkozott, és ködbe veszett lánysága színterét messze elkerülte. Ha egy motorkerékpárt meglátott, borzadva mondta:

— Rettenetes masina... Valamennyit kitiltanám a városból!

Lulu asszony kegyeket osztogatott:

— Majd szólok magáról néhány jó szót az uramnak...

És büntetett:

— Majd megmondom az uramnak!

Annyi esze volt, hogy nem szólt az urának se jót, se rosszat. És az csak a véletlen műve volt, hogy a szomszédos hentes akkor kapott egy ellenőrzést, amikor előző napon nem vitte fel Valakyékhoz a szokásos máját a pult alól. A hentes súlyos leltárhiány miatt repült, de a közvélemény csak arról értesült, hogy ujjat húzott doktor Valakyvel.

Sokat tudnék még mesélni róla, de gondolom, mindenki felismerte már doktor Valakyné asszonyt. Én éppen a minap találkoztam vele.

— Szia, Lujza! — kiáltottam rá. Nem volt ez bizalmaskodás, hiszen ha annak idején nem jön Tóth Pista az ő mindent elsöprő motorjával, Lujza talán engem szeret, hiszen egyszer egy puszit is kaptam tőle...

Lujza kilesett hosszú műszempillái alól, láttam, hogy kutat az emlékezetében, de nem talál meg benne. Azóta tudom: nem a szíve rossz, hanem a memóriája...

Nem is értem, miért szidja mindenki... doktor Valakyt?

Ősz Ferenc

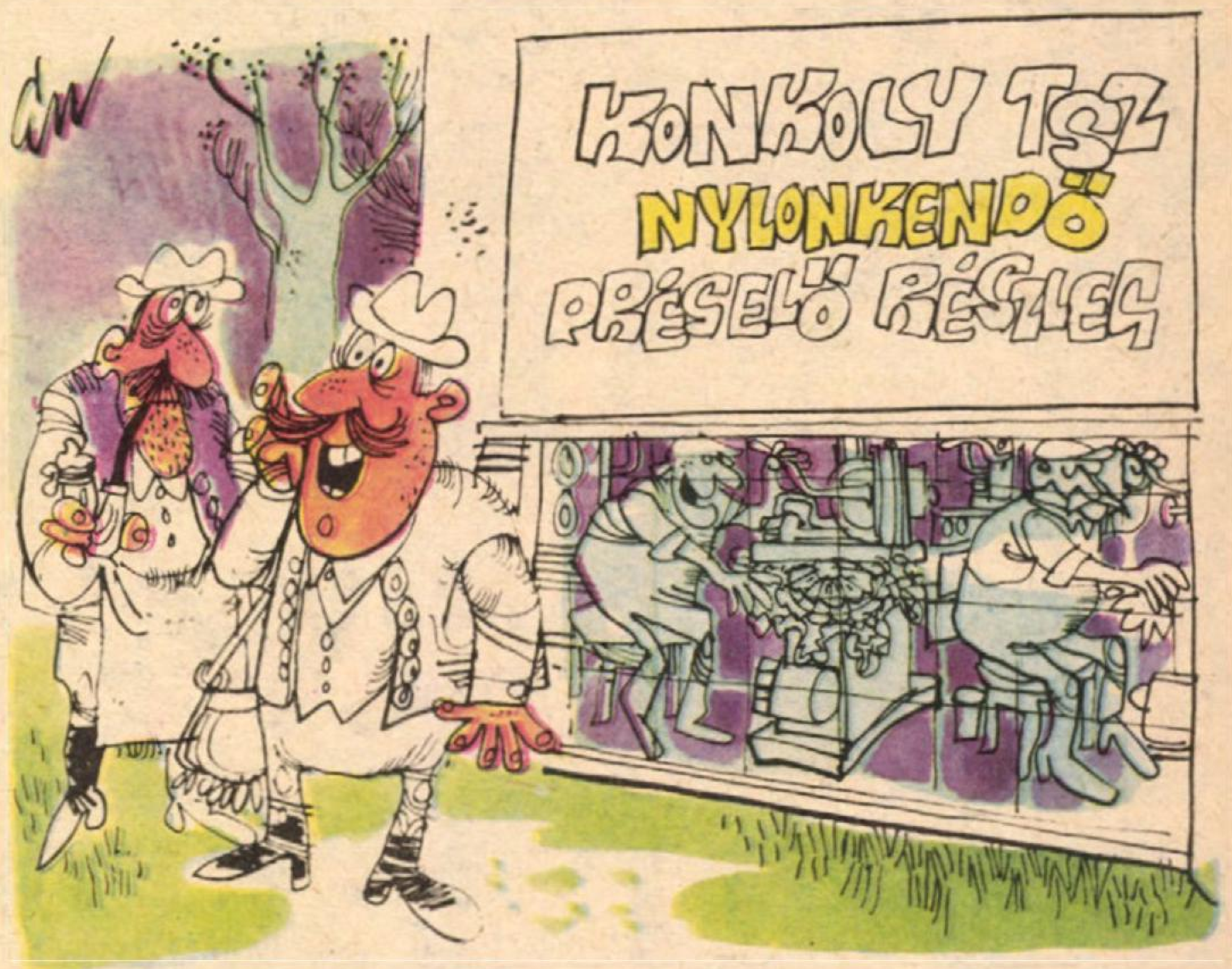
ÍRORSZÁGBAN

Vasvári Anna rajza

— Patrick, itthon felejtetted a bombádat!...

SZERENCSÉS TÉESZ

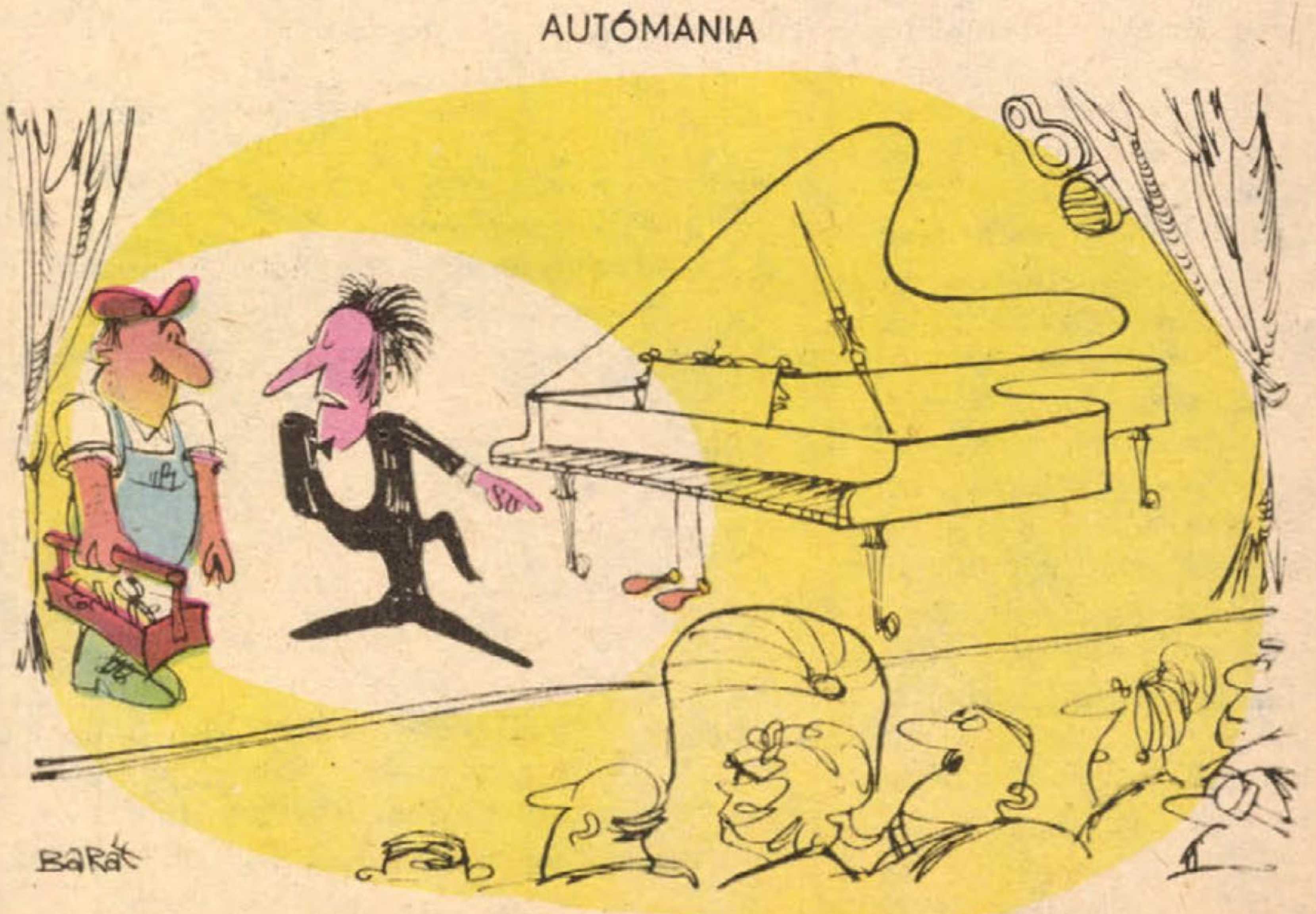

— Hál' isten, a nylonkendőtermésünk nem sínylette meg az aszályt!...

KÖLTÖZNEK A MADARAK

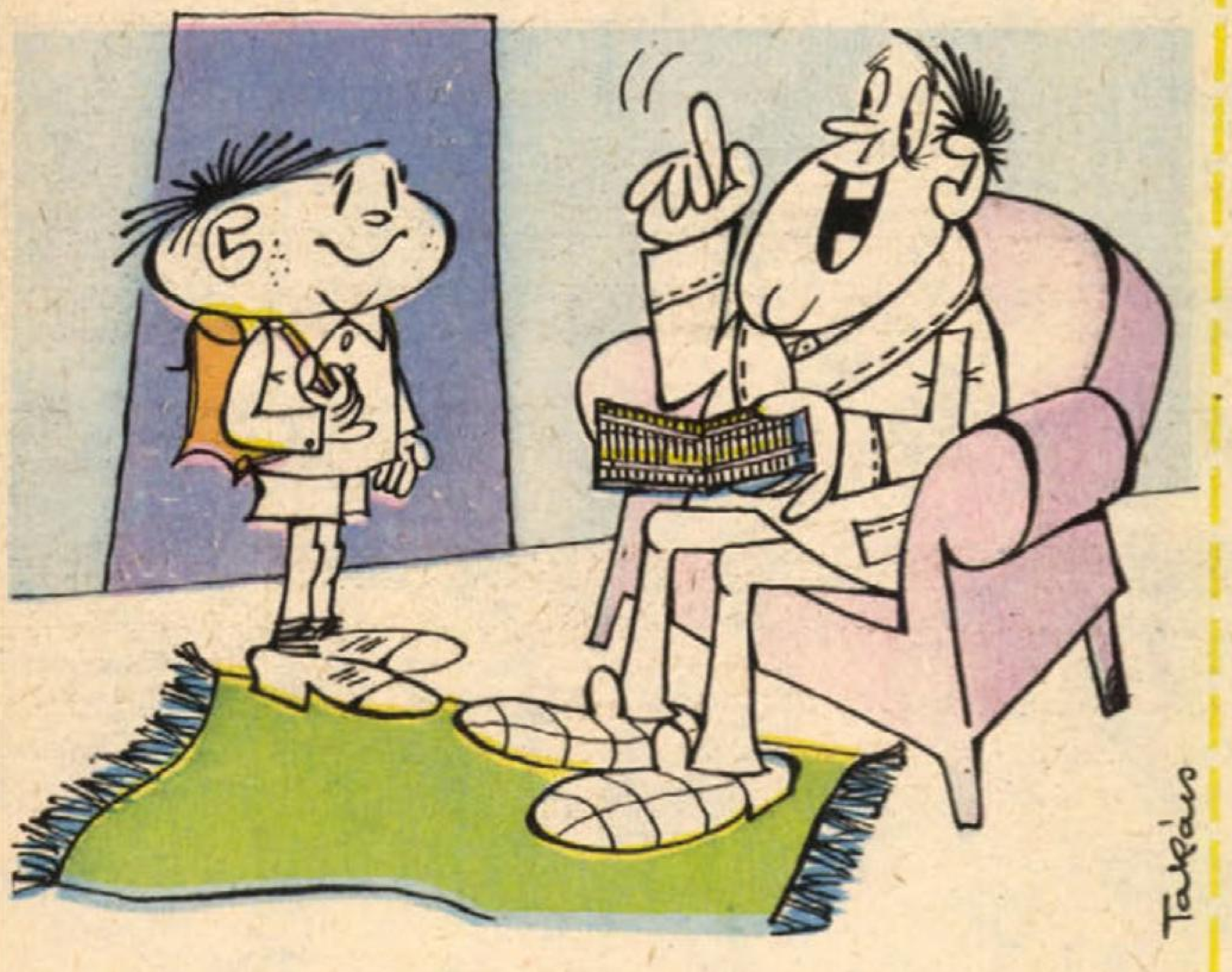

AUTÓMÁNIA

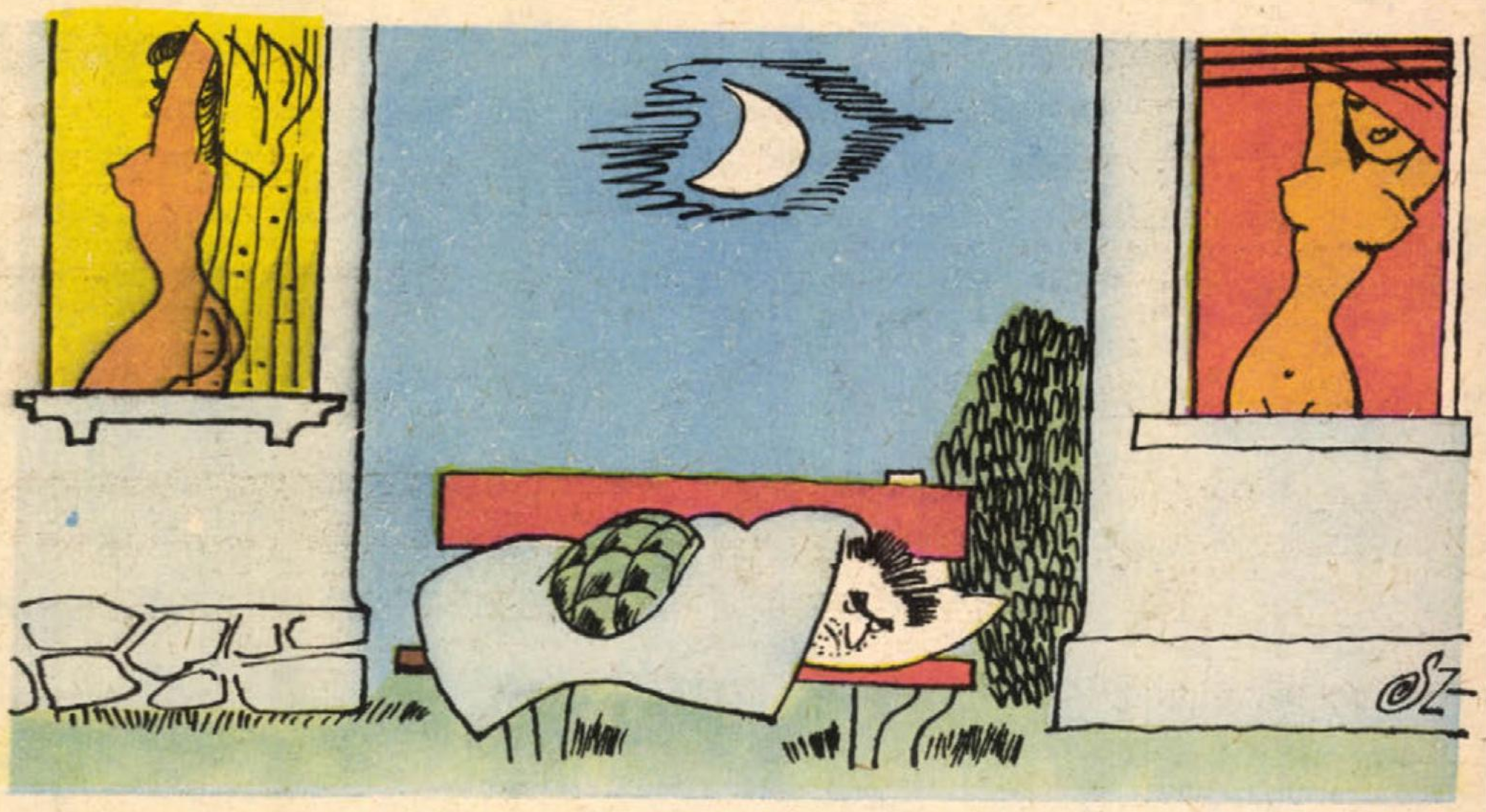
— És oda a fék mellé szereljen még egy gázpedált is!

PEDAGÓGIA

– Ahány ötöst hozol haza, annyi cigit kapsz!

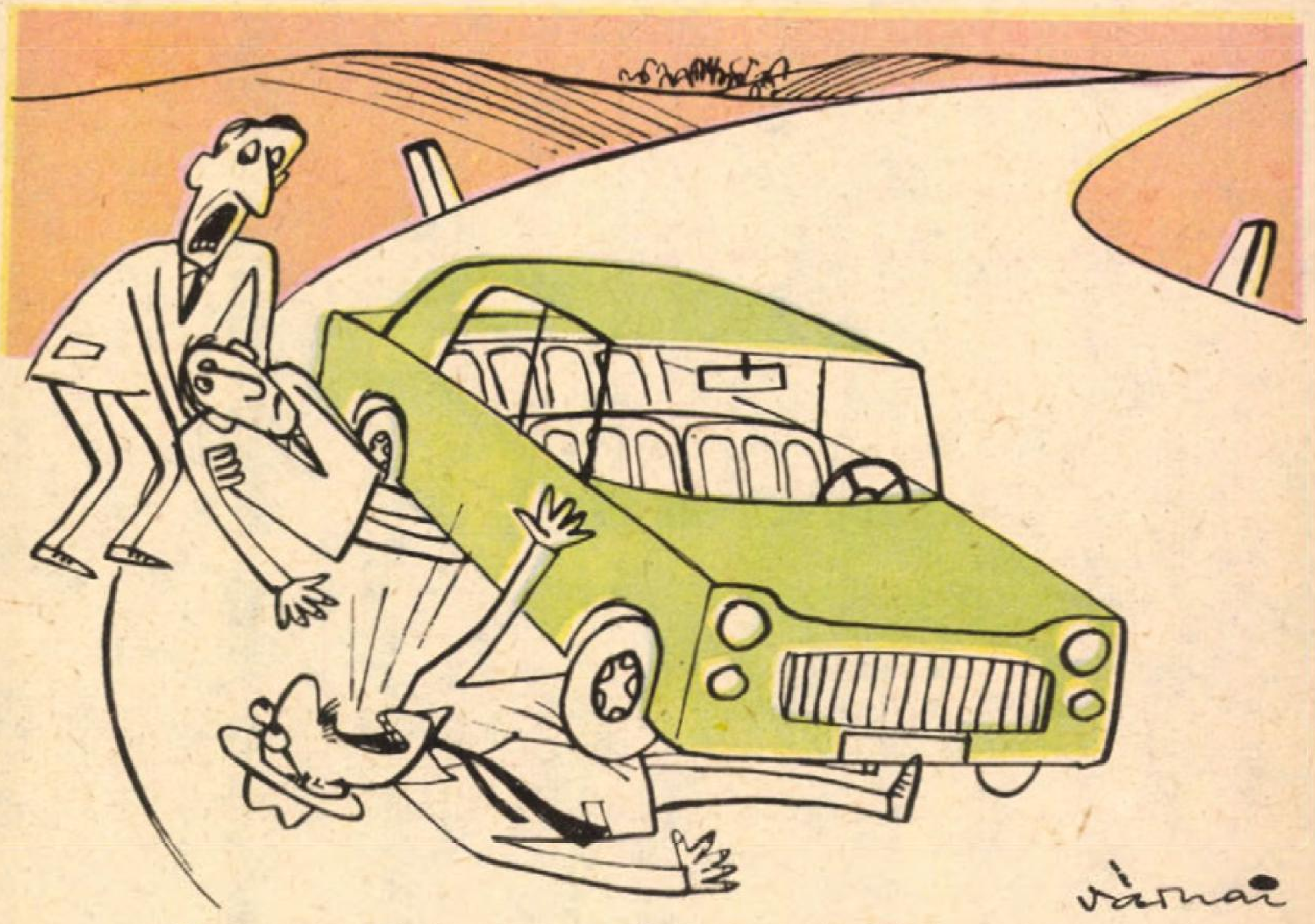
NEM TUD VÁLASZTANI

KOOPERÁCIÓ

DÜHÖS VEZETŐ

– Várjon egy kicsit, uram, nekem is csak két kezem van...!

HUMORÜGYBEN ABODY BÉLÁVAL

Szín: A Vidám Színpad nemrég átadott épülete. Ott is az igazgatói szoba, amelynek még újak a falai, újak a falrepedései, újak a bútorai és új a lakója: Abody Béla.

— Természetesen nemcsak Abody Bélát, az igazgatót szeretném meginterjúvolni humorügyben, hanem a többi Abody Bélát is: a kritikust, az operaszakértőt, a tévészereplőt és elsősorban a humoristát.

— Na jó, kezdjük a végén — válaszolja a mellém húzott fotel mélyéről a jól ismert dörmögés. — Nem hiszem, hogy humorista vagyok, és azt sem, hogy valami színészféle. Ami kritikusi mivoltomat illeti... No nem! Operaszakértő pedig biztos, hogy nem vagyok. Folytassam?

— Igen, de avval, hogy mi vagy, minek tartod magad.

— Nagykorú és büntetlen előéletű magyar állampolgár, családapa, aki foglalkozom mindazzal, amivel „vádolsz". Tudom, ez a sok megnyilatkozási formám udvariatlanság a kritikával, a barátokkal és a környezettel szemben, hiszen kényelmesebb valakiről egy dolgot megjegyezni és e szerint besorolni.

— Szerintem ez az egy dolog, ez a — jelen esetben — csöppet sem sértő „besorolásod" létezik: ahol Abody van, ott jelen van a humor.

— Lehet... (szerénytelenség lenne tiltakoznom), de a humor nem megnyilatkozási formám, még kevésbé műfajom. Kétségtelen, hogy létezik bennem a humorérzéknek nevezett készülék, amely a jelenségeket nem az áruk, hanem valóságos értékük szerint értékeli. Megméri és „leszállítja" a komolykodó blöfföket, a komor ostobaságokat, a pózokat, a természetellenes, tehát emberellenes magatartásformákat, tehát segít elviselnem a rosszat és megszerveznem a jót.

— Ez az önvallomásod azt bizonyítja, hogy az illetékesek nem véletlenül bízták rád a Vidám Színpad igazgatását, s csak azokat lepte meg a kinevezésed, akik nem ismertek eléggé.

— Ezek szerint én sem ismertem eléggé magam, mivel engem is meglepett, amikor előbbi munkahelyemről, az Operaházból a kiskörúti étterem felé ballagtam, és itt, a színház előtt a portás egyszer csak rám köszön: „Jó napot kívánok, igazgató úr!" Szerencsém, hogy elég szilárdan állok a lábamon, különben ez a váratlan horogütés leterített volna.

— Engem ez a váratlan bokszhasonlatod terített le majdnem. Megfeledkeztem ugyanis a hobbydról.

— Az ökölvívás nem a hobbym, csupán egyik hobbym. A másik az opera. Szeretek operát hallgatni és ökölvívó-mérkőzést nézni, de lehetőleg nem egyszerre.

— Magad is öklöztél valamikor?

— Szorítóban soha. Egyéb mérkőzéseim pedig nem voltak éppen humorosak. No de, ha már a sportnál tartunk, eldicsekszem néhány egyéni rekordommal. Intellektuális csúcsteljesítményem: Bécsben egy bennszülött osztráknak megmagyaráztam, hogyan találhat meg egy kevésbé ismert zenei intézményt. Legnagyobb tévés dicsőségem: egy szlovák falu kiskocsmájában sörözés közben fölismertek. Evési rekordom: huszonnégy túrógombóc viszonylag erős ebéd után. Mi van még...?

— Biztos van ivási rekordod is.

— Rég volt az már!

— Testsúlyrekordod?

— Az orvosomnak mindig hazudtam valamit, magam sose voltam kíváncsi rá.

— Rulettnyerési rekordod?

— Tárgytalan. Rég visszavesztettem.

— Olvasási rekordod?

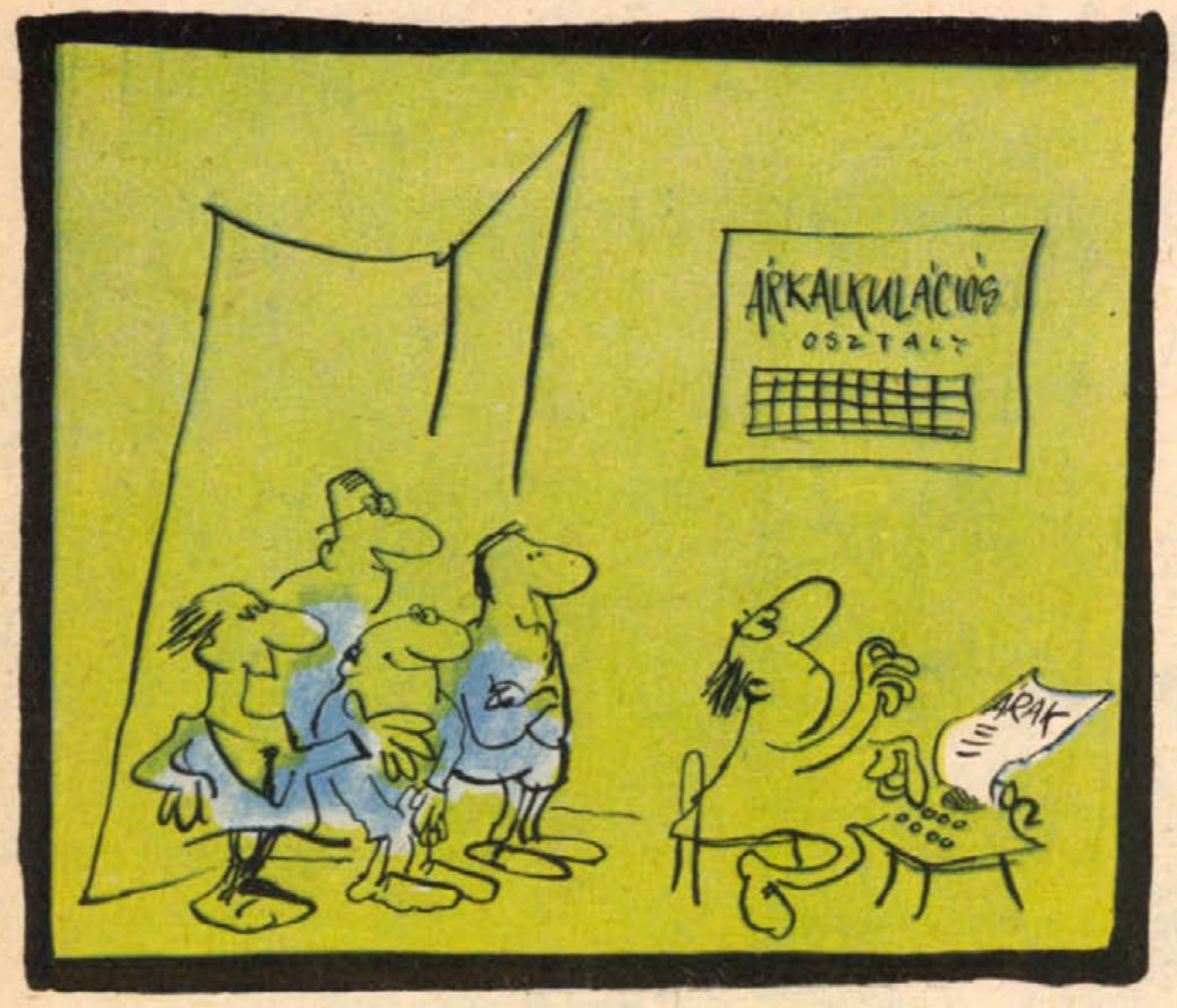
— Abból nem csinálok sportot.

— Versenyen kívül azért megkérdezhetem, hogy a Ludast szoktad-e olvasni?

— Az első betűtől az utolsóig. Persze nem tudom, hogy ez kit dicsér: A Ludast-e vagy engem?

Sólyom László

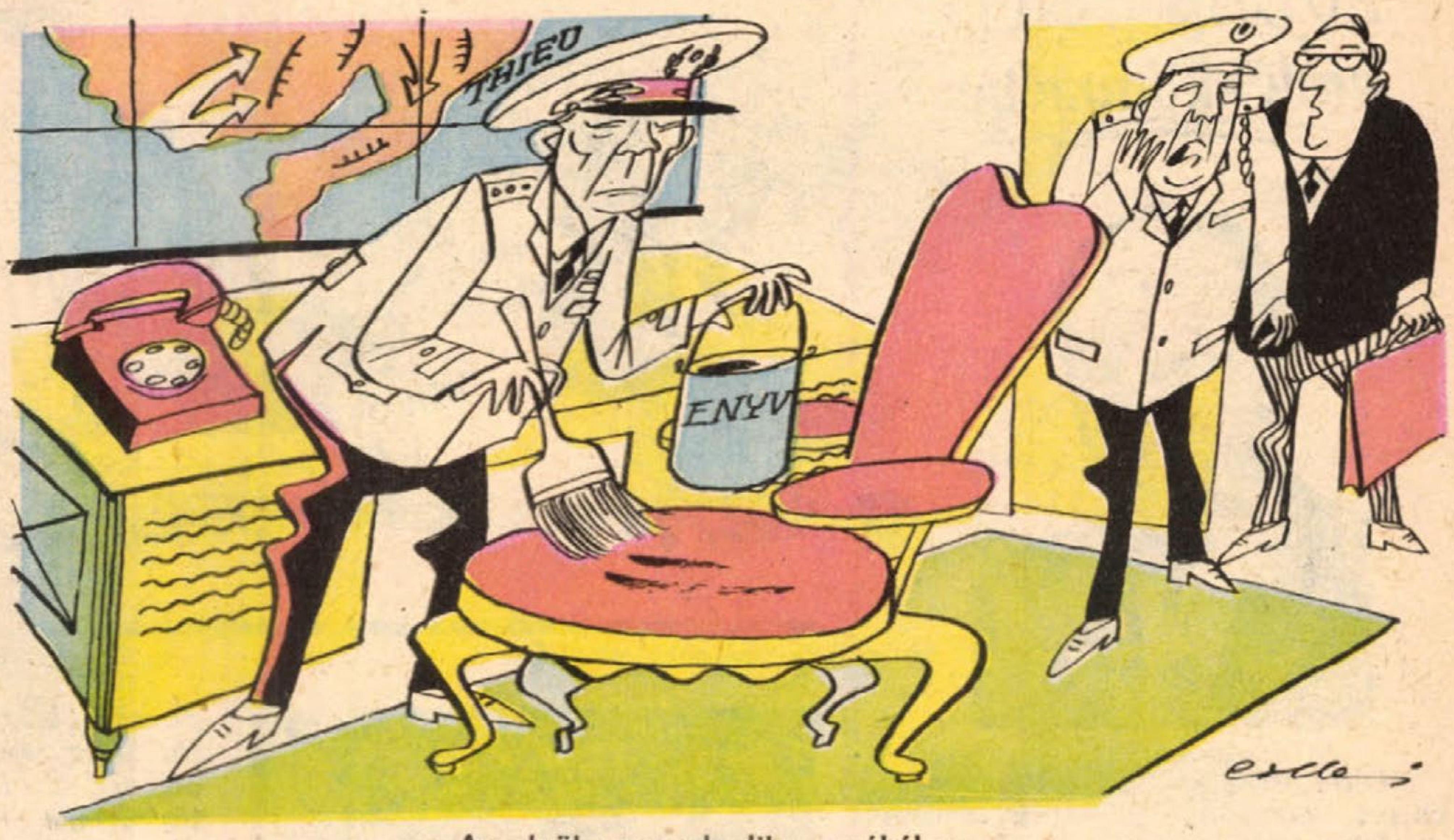
ALKOTÁS

– Pszt! Megszállta az ihlet. Most írja az árcédulákat.

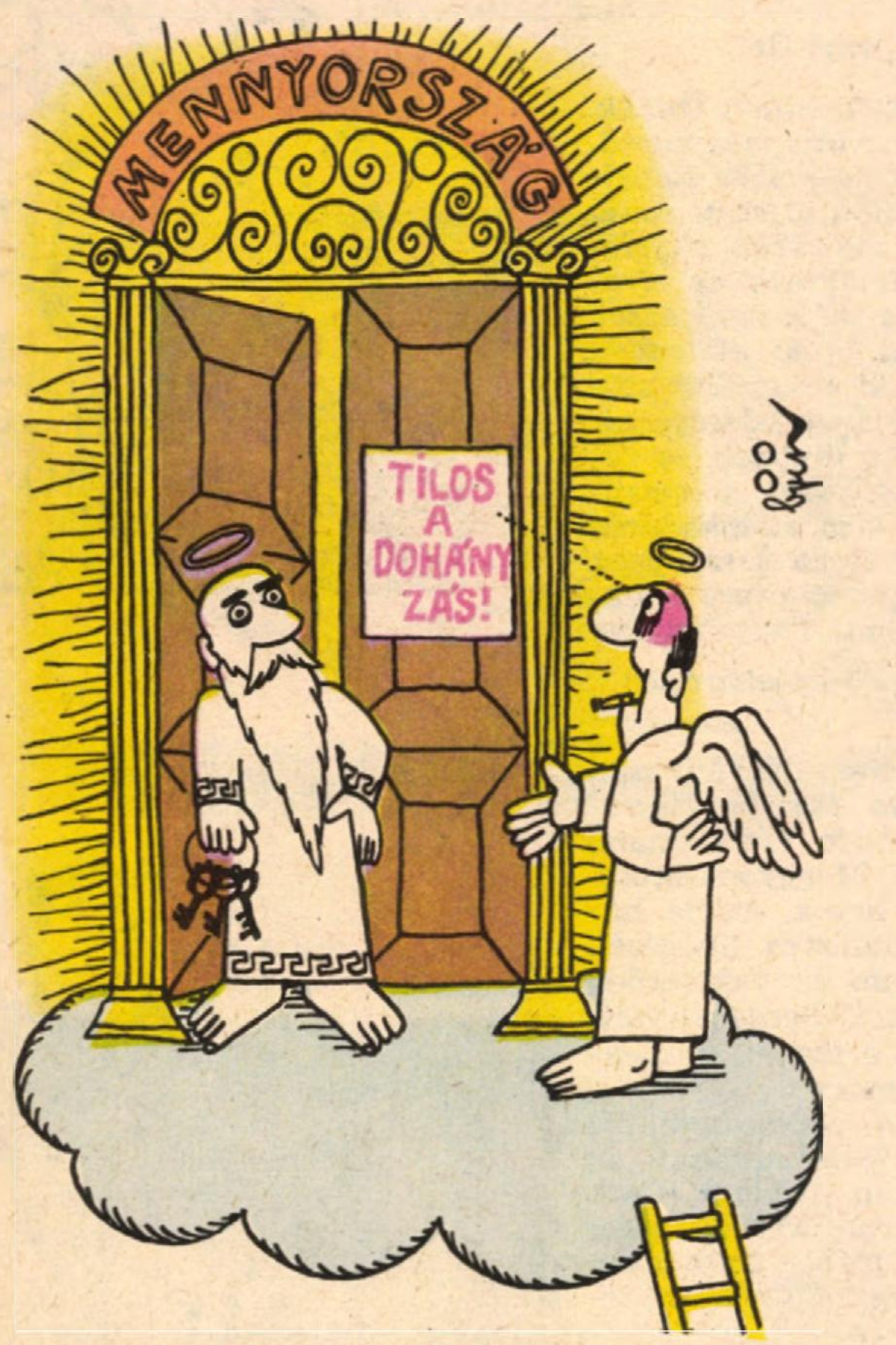
DÉL-VIETNAMBAN

Erdei Sándor rajza

– Az elnök ragaszkodik a székéhez...

ERŐS DOHÁNYOS

– Nem tetszik tudni, a pokolban cigizhetek?...

Érzelmesen a radírról

Megdöbbenve és csodálkozva olvastam a hírt: hiánycikk lett a radír.

Véleményem szerint, trükk az egész. A radírok trükkje. Így akarják felhívni magukra a figyelmet, mert évek óta, sőt évtizedek óta senki sem beszél róluk. Szerényen meglapulnak a tolltartókban, a zsebekben, a táskák mélyén, a fiókok alján, és bármikor a rendelkezésünkre állnak, ha szükség van rájuk.

Magam is lelkiismeretfurdalást érzek, mert általában ceruzával írok, jól kihegyezett, puha ceruzával, és a radír nélkülözhetetlen társammá vált. Együtt szoktunk dolgozni: én írok, ő pedig eltünteti a fölösleges jelzőket, a félben maradt mondatokat, a pontatlanul megfogalmazott gondolatokat. A radír társammá vált, mégsem gondoltam rá soha. Csak akkor, ha szükségem volt rá.

S íme, most hiánycikk lett belőle. Állítólag. De én nem hiszem. Valószínűleg azért tűnt el, hogy lássuk, érezzük, mennyire nélkülözhetetlen. Szegény radír! Én megértem őt. Azt szeretné, ha észrevennék. A Papír- és Írószer Kereskedelmi Vállalat pedig összejátszik a radírral, és úgy tesz, mintha valóban hiánycikk lenne.

Most, hogy ezeket a sorokat írom, eszembe jut, hogy mennyit köszönhetek a radírnak. Kisdiák koromban segített eltüntetni a dülöngélő betűket, a hibás végeredményt, a tojás alakúra sikerült kört, a hibásan leírt szavakat. Néha olyan buzgó volt, hogy még a papír is kilyukadt. Aztán megtanult pacát radírozni, segítségemre volt az első szerelmeslevél megírásában, együtt dolgoztunk az első versemen, és velem volt akkor is, amikor az első humoreszkemet írtam. De ha nem olvasom az újságban, hogy hiánycikk lett a radír, mindez talán az eszembe se jut. Tudom, hogy hálátlanság tőlem, de mi emberek már ilyenek vagyunk. S nemcsak a radírral vagyunk így. Néha a körülöttünk levő emberekről is elfeledkezünk. És csak akkor vesszük észre, hogy milyen fontos szerepet töltöttek be az életünkben, amikor már nincsenek.

Hiánycikk lett a radír, mint a borjúhús, és ez — tulajdonképpen — szép karrier. Bár nem hiszem, hogy ez a karrier boldoggá teszi a radírt. A radír ennél sokkal szerényebb.

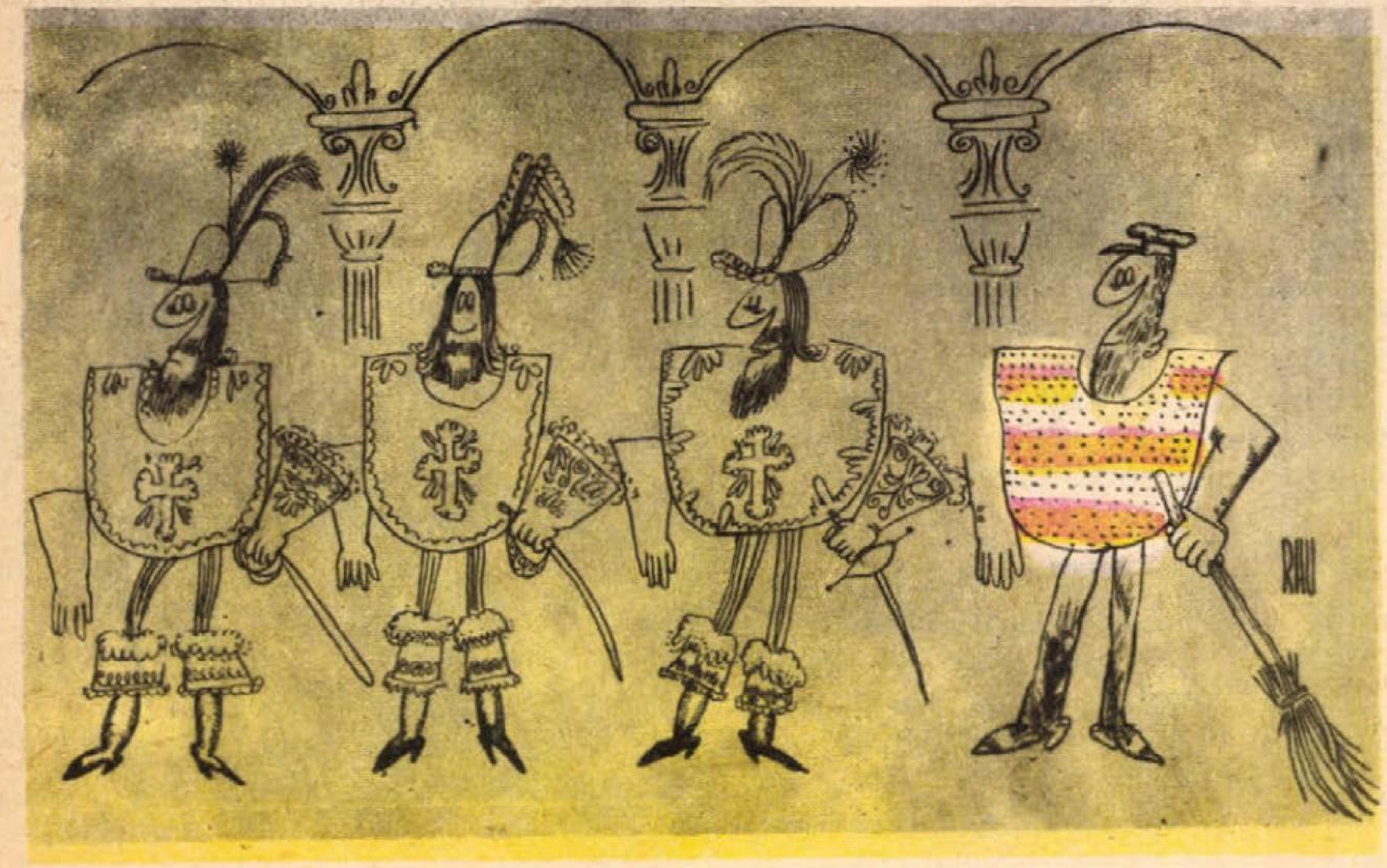
Az illetékesek minden bizonnyal pedagógiai okokból jelentették be, hogy nem lesz elegendő radír. A céljuk az volt — úgy gondolom —, hogy eltűnődjünk egy kicsit a radírról, és a radír kapcsán a tárgyak hűségéről, a barátságról, a közönyről és az emberekről.

Vagy lehet, hogy valóban nincs elég radír? Nem, azt nem hiszem. Nem akarom elhinni. A radír nem lehet hiánycikk! De ha mégis az, akkor csak annyit mondhatok...

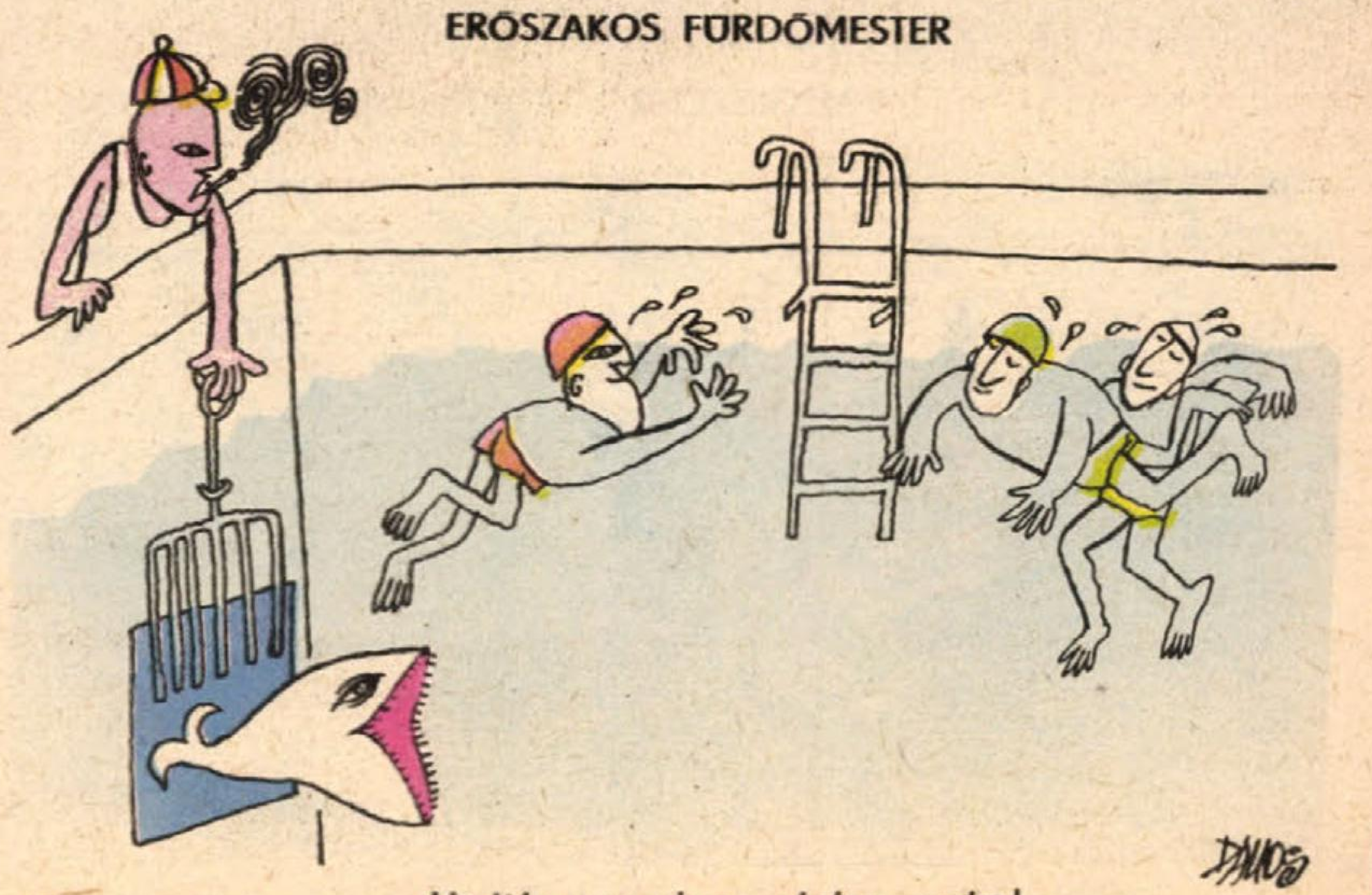
(Az itt következő részt — a ceruzával megírt kéziratból — a radírom gondosan eltüntette.)

Mikes György

NINCS ÚJ A NAP ALATT

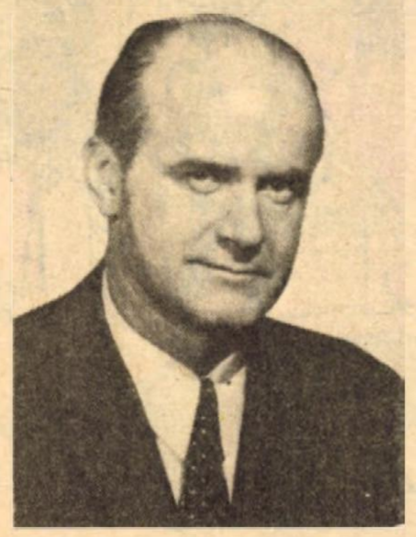

ERŐSZAKOS FÜRDŐMESTER

– Utoljára mondom: záróra, uraim!

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

Nemrégiben kedves látogató érkezett hozzám, a minisztérium színházi főosztályára. Az illetővel színész koromban együtt játszottam a pécsi színházban. Visszaemlékeztünk az 1942-es évre, amikor az Ellák került színre Szabó Sándor vendégszereplésével. A premier délelőttjén a Mecsekre rándultunk ki és ott szorgalmasan kóstolgattuk a jó baranyai borokat. Este ünnepi beszédekkel kezdődött a díszelőadás. Ott volt a polgármester és a város több vezető személyisége is.

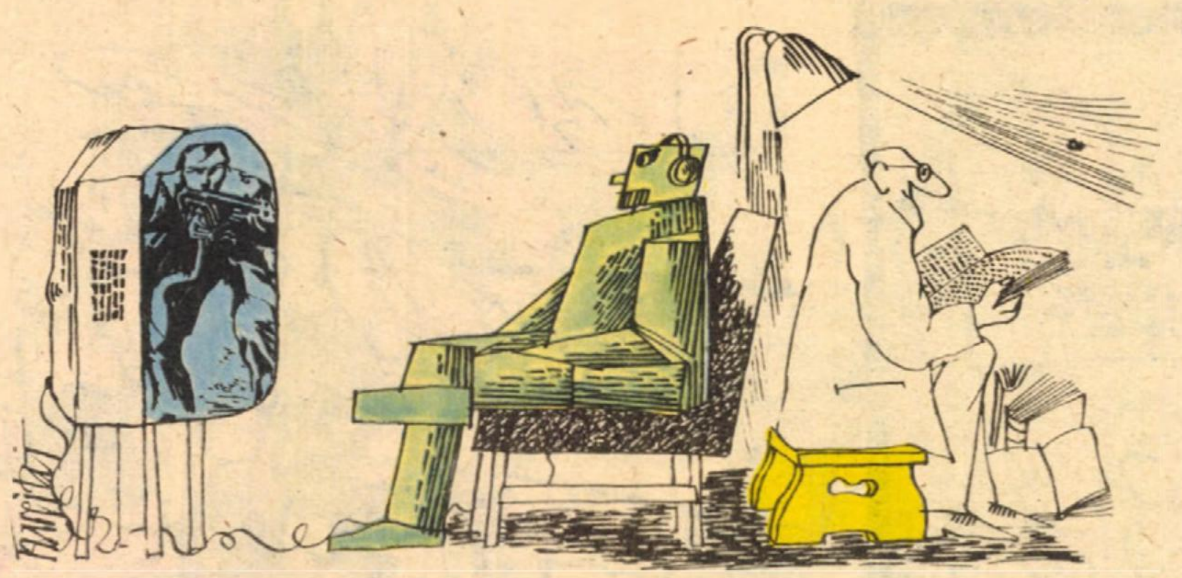
A második felvonás végéig simán ment minden. Akkor, Ellák haldoklási jeleneténél, az ő kívánságára behozták a lovát. Én az udvartartáshoz tartoztam, és kartársammal nagy nehezen sikerült a „haldoklót" a lóra felsegíteni. Szabó Sándor a lovon ülve elkezdte a búcsúbeszédét: „Hozzátok az harci szerszámaimat!" Odaadtuk vértjét. „Adjátok az szablyámat!" Azt is felnyújtottuk. Ezután a kopját kérte. Körülnéztünk, a kopja nem volt sehol. Szabó újból kérte a kopját. Erre halkan kiszóltunk a kellékesnek a színfalak mögé: „Tiszay, gyorsan a kopját!" A kellékes azonban nem hallotta meg, kínos helyzet állt elő.

Pogány Margit mellettem állt a ló közelében és tompított hangon felszólt Szabó Sándornak: „A kopját majd holnap kopja meg."

Az első sorokban meghallották Pogány Margit halk szavait és hangos kacagásra fakadtak. Az eset a színházi törvényszék elé került, és Pogány Margit és a kellékes büntetése többet tett ki, mint amennyibe a bor a Mecseken került. A büntetéspénzt közösen adtuk össze.

Dr. Malonyai Dezső

KIKAPCSOLÓDÁS

Névtelen levél

Tárcsázzak? Ne tárcsázzak? Végül is elszánt mozdulattal leemeltem az utcai telefonfülke kagylóját, és felhívtam ismerősömet, Zebergényit, aki azonnal jelentkezett.

— Halló! Itt Zebergényi. Kivel beszélek?

Szám elé tettem zsebkendőmet, és elváltoztatott hangon így szóltam:

— Nem lényeges, hogy kivel beszél. Itt egy jóakarója. Figyelmeztetni szeretném valamire. Amíg ön délelőttönként a hivatalban a munkáját végzi, a felesége külön utakon jár. Minden délelőtt tíz órakor becsönget a Pipitér utca 71. második emelet tizenkettőbe, ahol örömmel fogadják a látogatását. Ott ugyanis egy idős, magatehetetlen néni lakik egyedül. Nincs egyetlen rokona, ismerőse sem. Elvira kitakarít, és lemegy bevásárolni a néninek. Segít az ebéd elkészítésében is, aztán fél egy körül távozik, és hazamegy, hogy hozzálásson az otthoni munkához. Szeretném, ha megtudná, milyen asszonnyal él ön egy fedél alatt immár négy esztendeje. Csak ennyit akartam mondani — közöltem nyomatékkal és letettem a kagylót. S mindezt miért?

Furcsa szenvedélyem van. Szeretek jót tenni az emberekkel, szeretek örömet szerezni nekik. A beszélgetés után betértem a „Szamárkóró" eszpresszóba. Rendeltem egy adag gusztusos zellersalátát. Azután elővettem egy halványkék levélpapírt, és írni kezdtem:

„Tisztelt Zebergényi Úr!

A napokban telefonáltam Önnek. De a szó elszáll, az írás megmarad. Ezúton is felhívom szíves figyelmét a felesége külön útjaira. Amíg Ön bent marad túlórázni, a felesége elegánsan felöltözik és elrohan hazulról. Az útja egyenesen egy férfihoz vezet. A 85 esztendős Zsiga bácsihoz, aki a kerületi szociális otthon lakója. A felesége pipadohányt visz az öregnek és türelmesen végighallgatja a magányos Zsiga bácsi első világháborús katonatörténeteit. Ilyen asszony az ön felesége. Nyíljon ki végre a szeme, kedves jó uram! Tisztelettel:

Egy jóakarója."

A levelet postáztam. Néhány nap múlva elég későn mentem hazafelé. Egyszerre csak észrevettem, hogy valaki követ. Meggyorsítottam a lépteimet, de hiába, máris hátamba éreztem üldözőm lihegését. Hirtelen megálltam és vakmerően a szemébe néztem. Zebergényi volt. Dühtől szikrázott a szeme, és megragadta a galléromat:

— Gazember! Névtelen levélíró! Azt hitte, hogy megmaradhat az ismeretlenség homályában? Csak magának van olyan írógépe, ahol az l és a z betű törött. Ezek után nem kétséges, hogy a névtelen telefonáló is maga volt!

— Engedje el a ruhámat. Ez konfekció! — figyelmeztettem idegesen. — Rendben van. Elismerem. Én írtam a névtelen levelet. Én telefonáltam ... De csupa jót, nemeset, felemelőt írtam a kedves asszonykáról. Csupán azt akartam, hogy örüljön, amiért ilyen rendes, jóravaló felesége van.

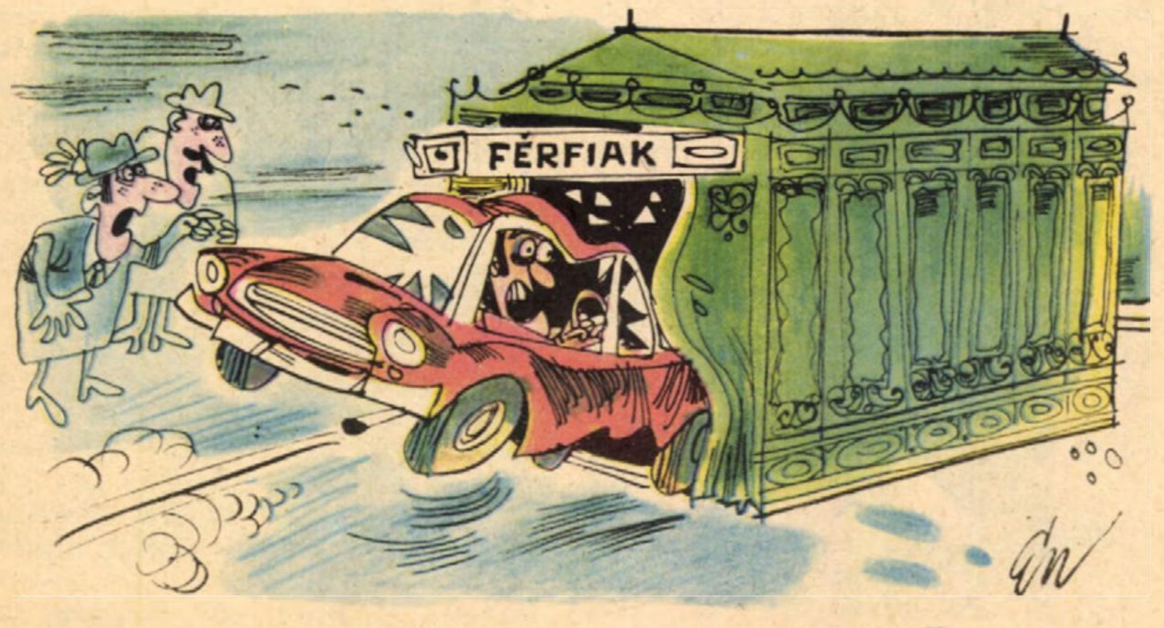
— Megmutattam a levelet az asszonynak, aki kijelentette, hogy mindez szemen szedett hazugság, rágalom. Esküdözött, hogy ő életében nem tenne ilyent. S aztán bevallotta, hogy minden héten, kedden, csütörtökön és pénteken, háromtól hatig, egy kőbányai legénylakáson randevúzik a szerelmével, Bélával. Ő erre büszke, mert a szerelmet nem kell szégyenleni, és örül, hogy ezt végre elmondta nekem, mert válni akar!

Zebergényi forrón kezet szorított velem:

— Tulajdonképpen az ön névtelen levelének köszönhetem, hogy végre kinyílt a szemem, és megszabadulok ettől a nőtől. Tessék, uram, két forint. A bélyeg költsége — és a telefoné.

Galambos Szilveszter

MEGLEPETES

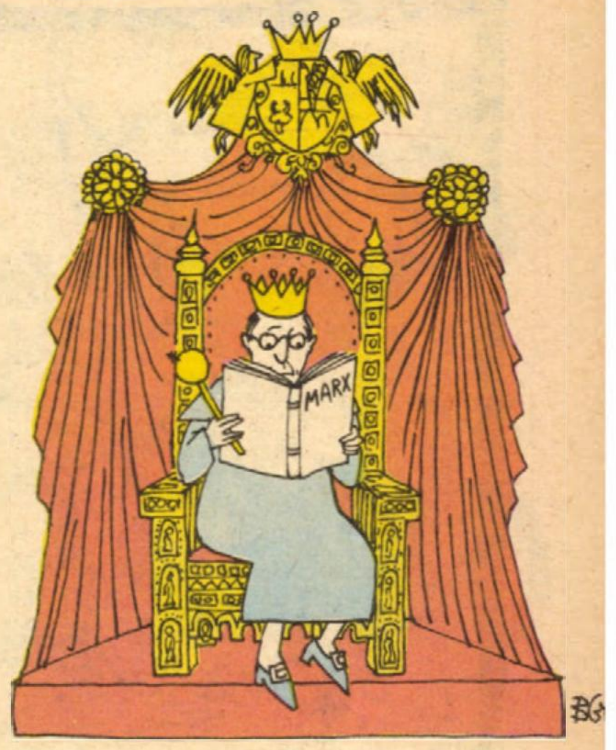

– Érdekes, ide azelőtt még a király is gyalog járt!...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az abszolút opportunizmus?

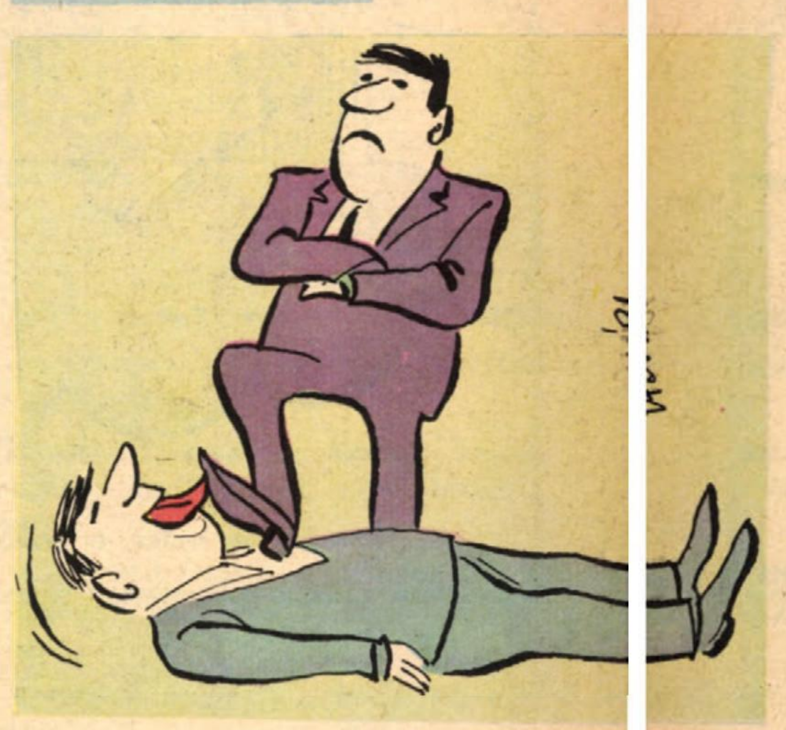
Brenner György:

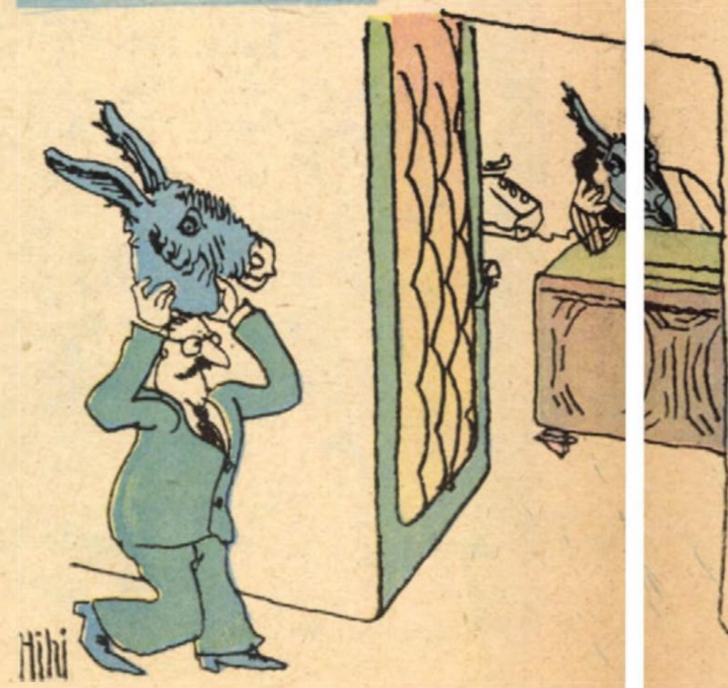
Tót Gyula:

Vasvári Anna:

Hegedűs István:

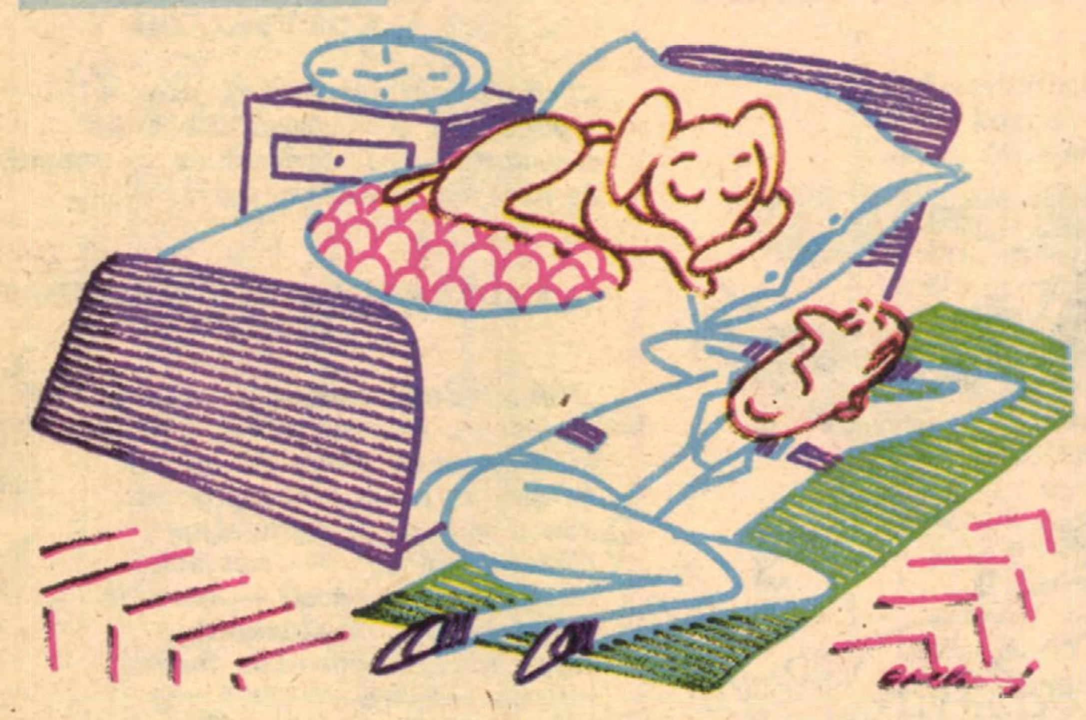

Endrődi István:

– Úrnapi körmenetben szakszervezeti bizalminak vinni a baldachint!...

Erdei Sándor:

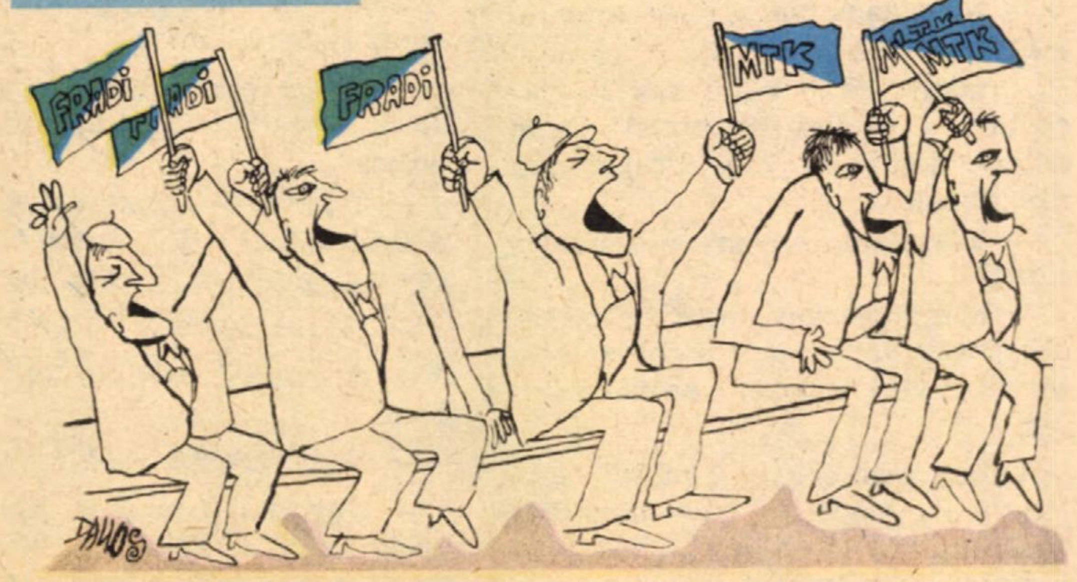

Takács Imre:

– Ha már nem tetszik a főnök kartársnak a feleségem, akkor szívesen elválok, és újra megnősülök!

Dallos Jenő:

– Hajrá, Fradi, éljen az MTK...

Sajdik Ferenc:

– Tessék ideadni, viszem én, ha nehéz...

Fülöp György:

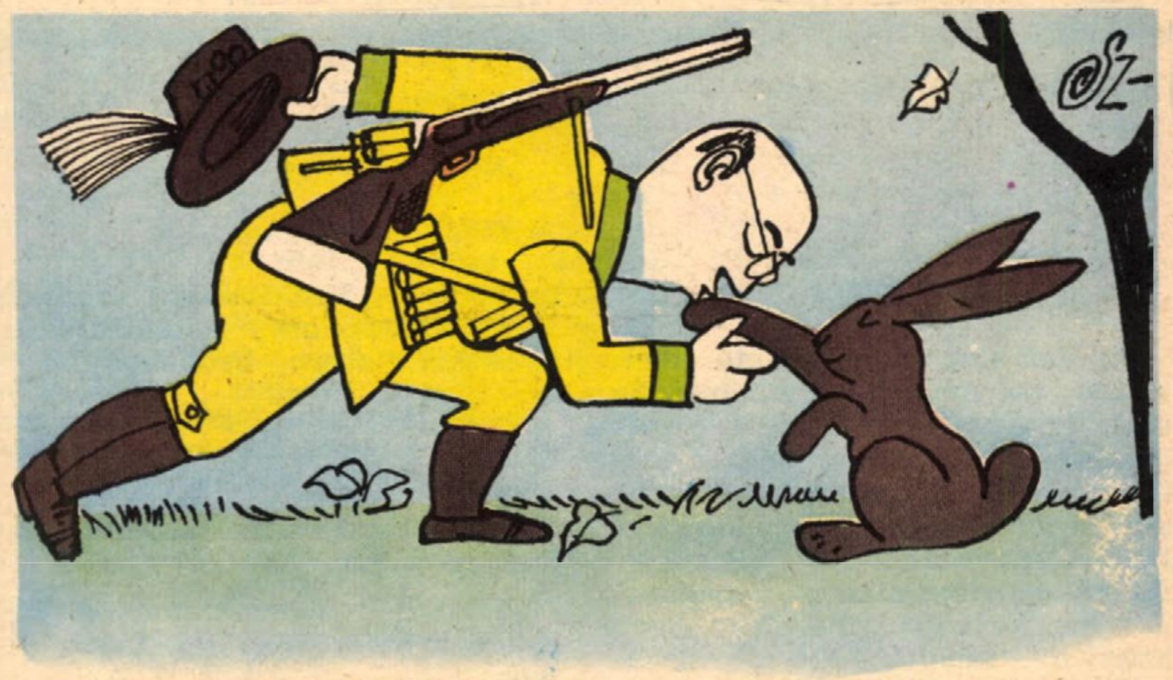
– A főnök egy kicsit szeszélyes, de hol találok még egy munkahelyet, ahol ilyen príma az üzemi koszt?

Balázs-Piri Balázs:

– Ha egy napraforgó a Hold felé is forog...

Szűr-Szabó József:

Várnai György:

NÉPSZERŰ VÁSÁRLÓ

– A menyem tönkreteszi a fiam életét. Tegnap például azt csinálta, hogy . . .

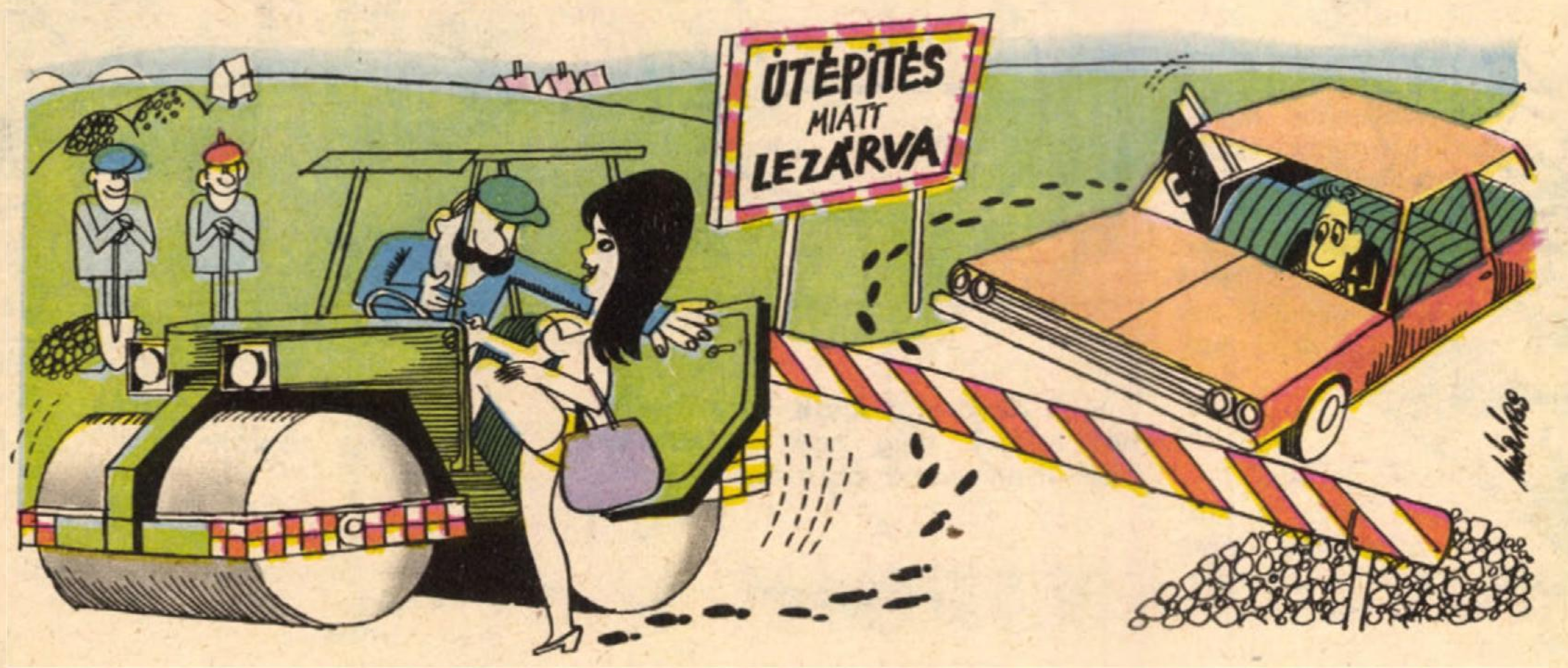

GYANÚS CSOMAG

„Drága Paul! Szeretlek! Boldog születésnapot! Lola." Ez a néhány soros spanyol nyelvű levélke húzódott meg kínai porcelántárgyak között abban a csomagban, amelyet a posta a BBC épületében kézbesített Paul McCartney-nek, a Beatles együttes egyik volt tagjának. A BBC-ben viszont attól féltek, hogy a csomagban bomba van, s értesítették a rendőrséget. Egy csapat tűzszerész érkezett, és a legnagyobb gonddal nyitották fel a homokzsákok közé állított csomagot. A „happy end" után a BBC egyik alkalmazottja így értékelte az eseményeket:

– Századunkban ilyen örömök érik az embert! Bombamentes csomagot kap!

ÉRDEKNŐ

5 VERS

MEGFEJTED-E

Állatkertben vízilónak
fájt a gyomra, jaj-jaj.
Megetette egy kis hólyag
csukott doboz hallal.
Megfejted-e, mit tett arra
a kis zseniális?

(Szájba dobta pótlólag a konzervnyitóját is.)

MEGFEJTED-E?

Súgott Nándi, meghallotta
a tanító bácsi,
s persze rászólt, így korholta:
„Ejnye, mért súgsz, Nándi?"
Megfejted-e, mint mentette
magát a kis Nándi?

(„Azért, mert tanítás közben tilos kiabálni.")

GYÁSZBESZÉD

Dolgozott és gazdagodott.
S énség végzett — jaj — vele!
Mert evésre sose jutott
az ivástól ideje.

KÖNYVKIADÓ

„Takarítónőt felveszünk azonnal!
Nyugdíjast is! Volt elfekvőbelit!
Kap toronyórát lánccal és toronnyal,
és kiadjuk a költeményeit."

PÁLYAVÁLASZTÁSI TANÁCSADÓ INTÉZET

„Nem tudom, minek neveljem
kisfiamat. Bármit mond,
mindig téves. Hogy mi legyen,
nekem ez most komoly gond.
Jön a mama! — újságolja.
Nézem, hol jön — hát sehol.
Nem jön Pali bácsi! — mondja —,
s Pál kopog az ablakon!
Ilyen kis . . . nem-okos mókus
milyen pályára mehet?"
„Kérdés?! Meteorológus!
Hiszen annak született!"

— pszt —

BÁLINT LAJOS

KÉT RÉGI HOLMI

MEGOLDÁS

Sipek Bódog vezérigazgató őméltósága nagyon fölháborodott. Ez igaz, de régi történet, mert a magamfajta koros ember jobban emlékezik régi dolgokra, mint arra, ami tegnap vagy tegnapelőtt történt. A vezérigazgató, aki kormányfőtanácsos címe után volt méltóságos, meg volt győződve arról, hogy kiterjedt családjában ő a legokosabb ember. A családtagok nem mind voltak ebben egy véleményen vele. Bizonyos azonban, hogy holmi családfői tekintélye mégiscsak volt. Már csak azért is, mert neki volt a legtöbb pénze. Akadt olyan rokon, aki azt állította, hogy milliomos. Tehát biztos, hogy legalább százezer koronája volt, vagy még kevesebb.

Most éppen családfői szerepében volt felháborodott. Az imént csapta be az ajtót Balázs nevű öccse, aki azt közölte vele, hogy feleségül kíván venni, egy Hében Joli nevű táncosnőt, aki szólót táncol egy éjszakai lokálban. Őméltósága hiába szedte elő minden ékesszólását, később minden gorombaságát, nem tudta meggyőzni Balázst: sohasem fogja eltűrni, hogy a családjukba ilyen kis táncosnő betolakodjék.

— Én harcolni fogok ellene! — ez volt az utolsó szó, amelyet a távozó után kiáltott.

Aztán most már magánbeszédként harsogta:

— Majd én megmutatom, és körömszakadtáig harcolni fogok ellene.

Elszántan felkészült a harcra. Nem öltött páncélt és nem kötött kardot, de mindenesetre zsebre tette a csekk-könyvét. Ezzel a szerinte mindenható harci felkészültséggel vonult el aznap este a mulatóba, ahol a lány működött. Ha valaki ilyen bősz elszántsággal fog neki valamilyen hadiútnak, még győzhet is.

Nem tudom, milyen eszközöket vetett harcba, hat hétig tartó stratégiájában, de Sipek Bódog őméltósága győzött. Sikerült megakadályoznia, hogy az öccse feleségül vegye a kis táncosnőt.

Hat hét múlva tudniillik őméltósága maga vette feleségül Hében Jolit, aki kis táncosnőből egyszeribe méltóságos asszony lett. Tehát senkinek se lehetett ellene kifogása. A vezérigazgató úr családja is befogadta.

A BUNDA

Szombat este hat óra. Az előkelő Váci utcai szőrme- és szűcsüzletben már nem is várnak vásárlóra. Éppen zárni akarnak, amikor örvendetes meglepetésül egy megnyerő külsejű úr lépett be az ajtón, egy még megnyerőbb külsejű hölgy kíséretében. Az üzlettulajdonos mind a kettőnél megnyerőbbnek tartja, hogy bundát akarnak vásárolni. A nő igényesnek, a férfi bőkezűnek ígérkezik.

— Ne valami vacakot — mondja a férfiú.

A nőnek és a boltosnak is fölcsillan a szeme. Szebbnél szebb dolgok kerülnek elő. Drágábbnál drágábbak is.

— Válasszon, kérem — mondja a férfi.

A hölgy szerény, nem is a legdrágábbat választja. De ami tetszését megnyeri, hatezer koronába kerül.

A férfi nem sokallja, mosolyogva jelenti ki, hogy rendben van. Ritka férfi, aki ilyen kiadáshoz még mosolyogni is tud.

Előveszi csekk-könyvét és kitölti.

— Kérem, ezt a csekket hétfőn reggel beválthatja.

Minthogy látja a boltos kissé nyugtalankodó arcát, még hozzáteszi.

— A bundát hétfőn, ha beváltotta a csekket, küldje el a hölgy lakására.

A boltos minden aggodalma eloszlik. Így korrekt az üzlet.

— Egyébként itt a névjegyem és a telefonszámom.

Hétfőn délelőtt a Váci utcai előkelő szőrmés most már jóval barátságtalanabbul hívja fel a megadott telefonszámot.

— Uram, arra a csekkre, amelyet adni tetszett, a bankban nincs fedezet.

— Tudom — mondja meglepetés nélkül a hívott fél, és az ő hangja egy cseppet sem barátságtalan.

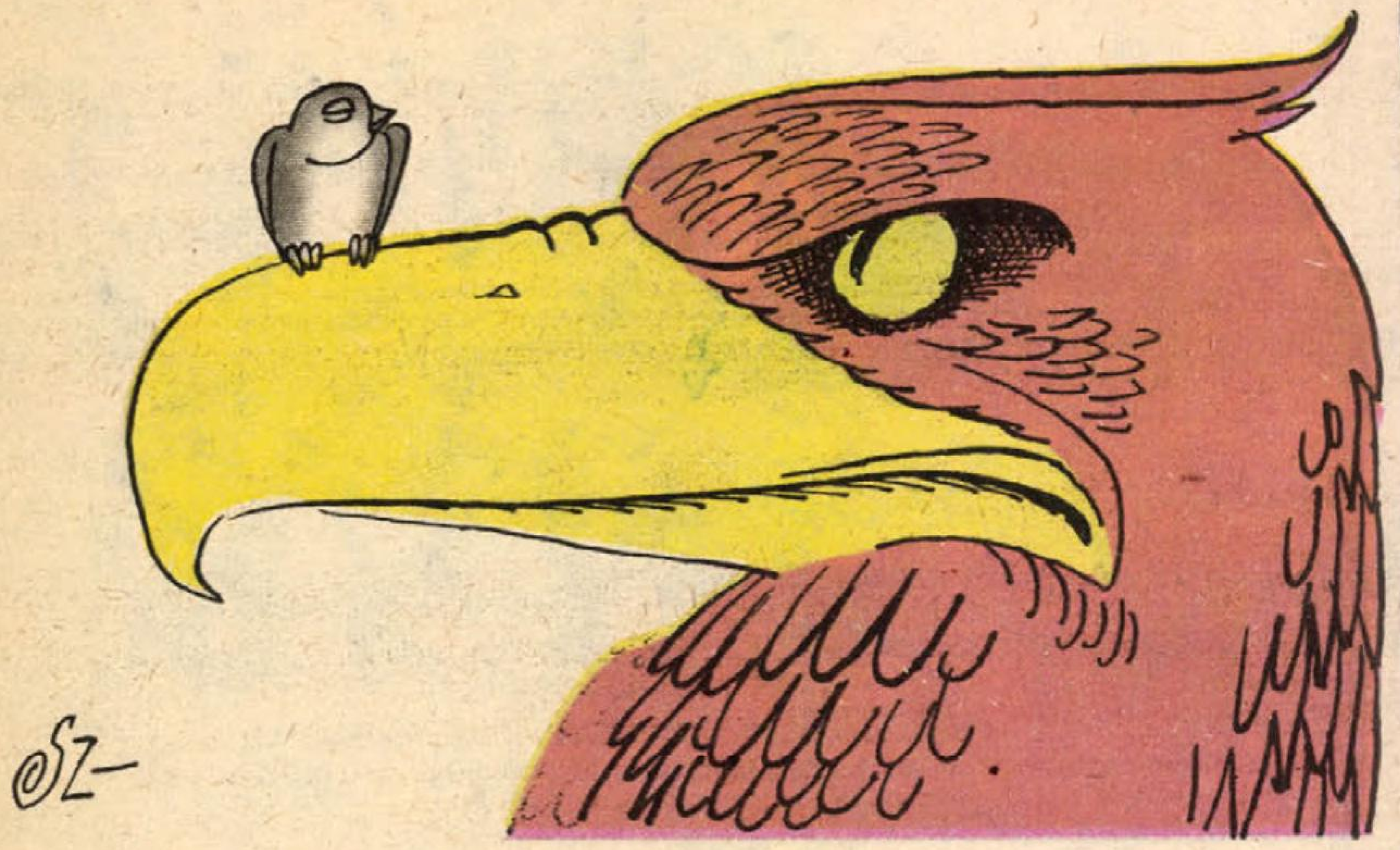
— No de, uram . . .

— A bundát nem is kell elküldeni.

— Hogy értsem ezt? . . .

— Úgy, hogy nagyon hálás vagyok azért a kellemes víkendért, amelyet szerzett. Köszönöm.

85. születésnapján köszöntjük a kiváló írót, kritikust és esztétát.

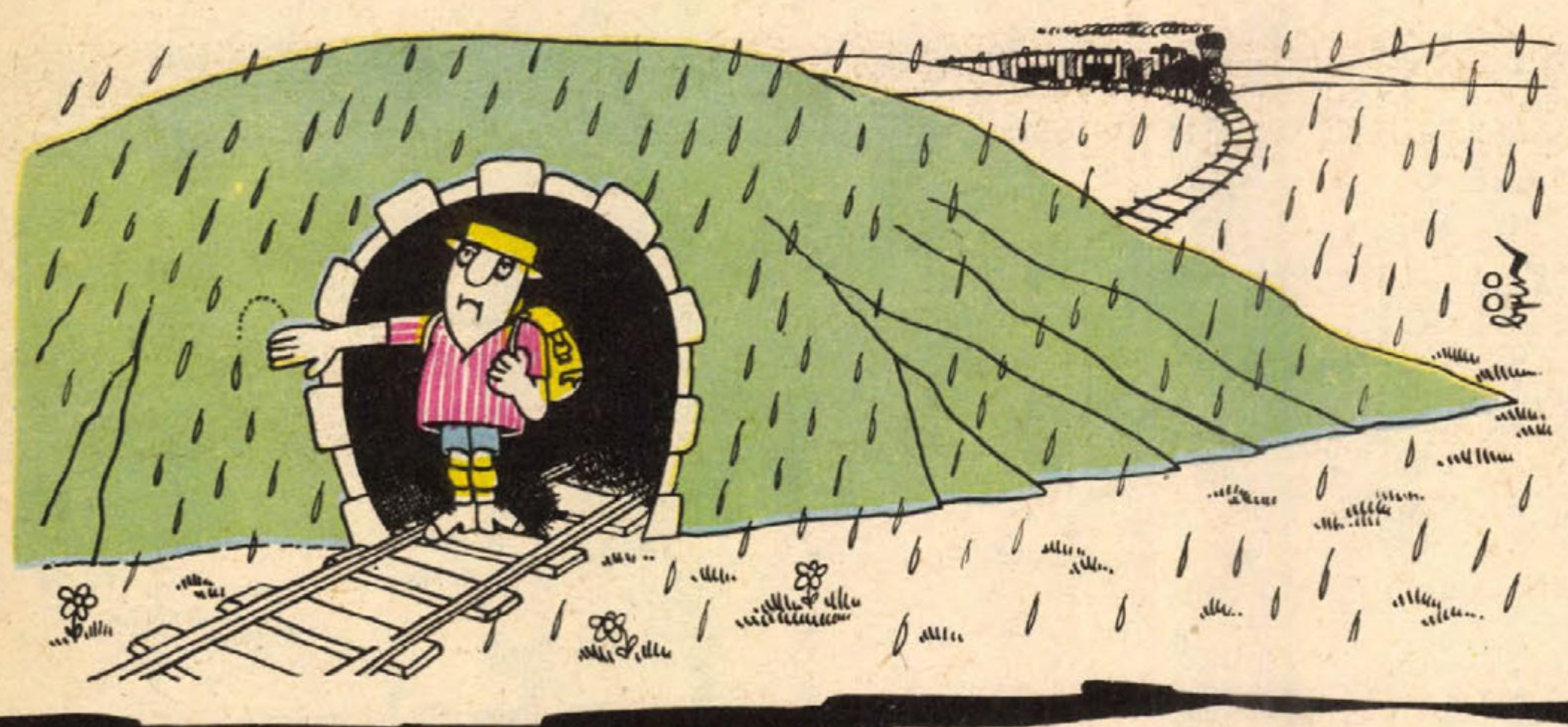

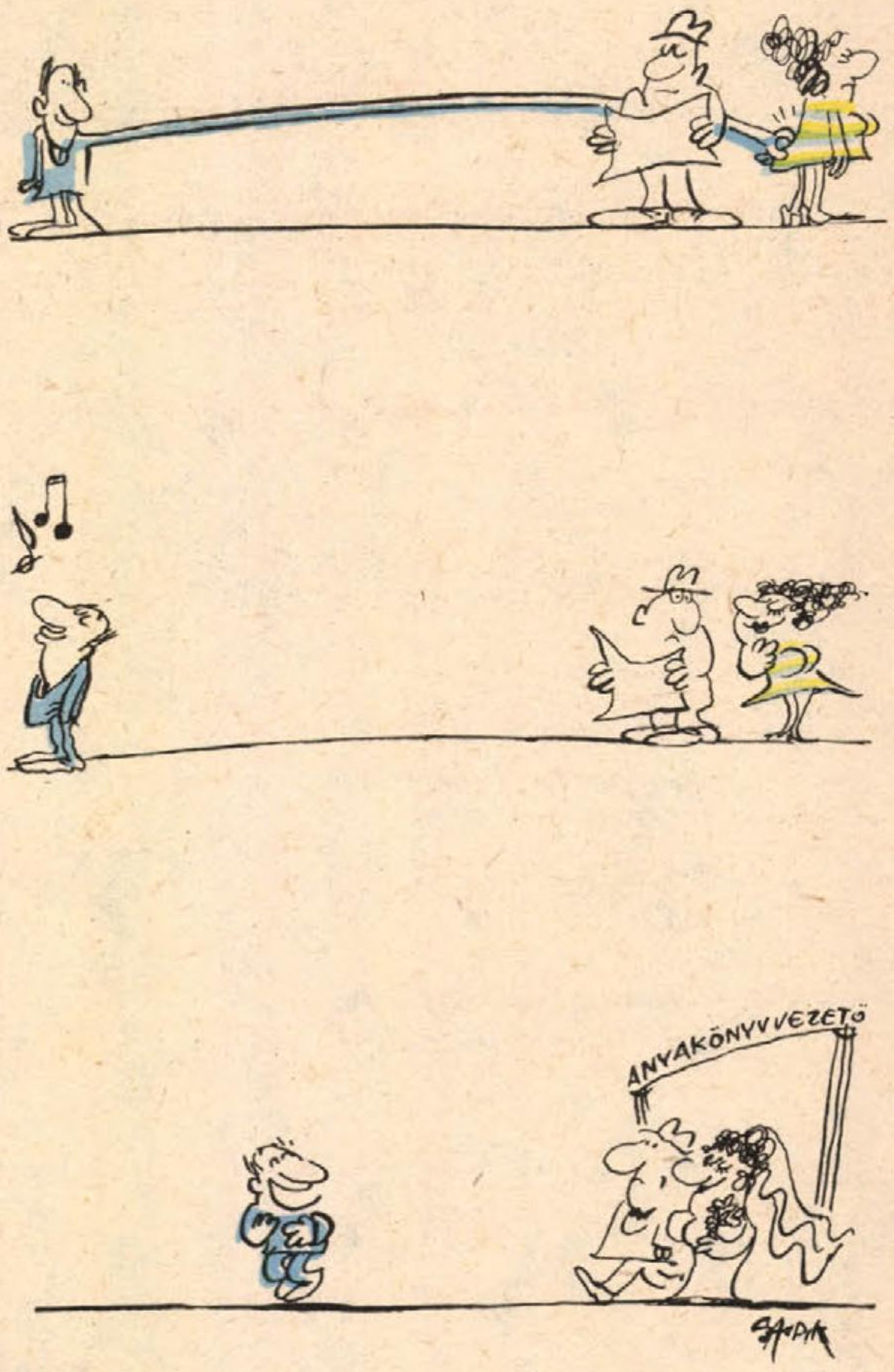
balek

SZŰR-SZABÓ,
MÉSZÁROS,
BRENNER,
HEGEDŰS,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
SAJDIK

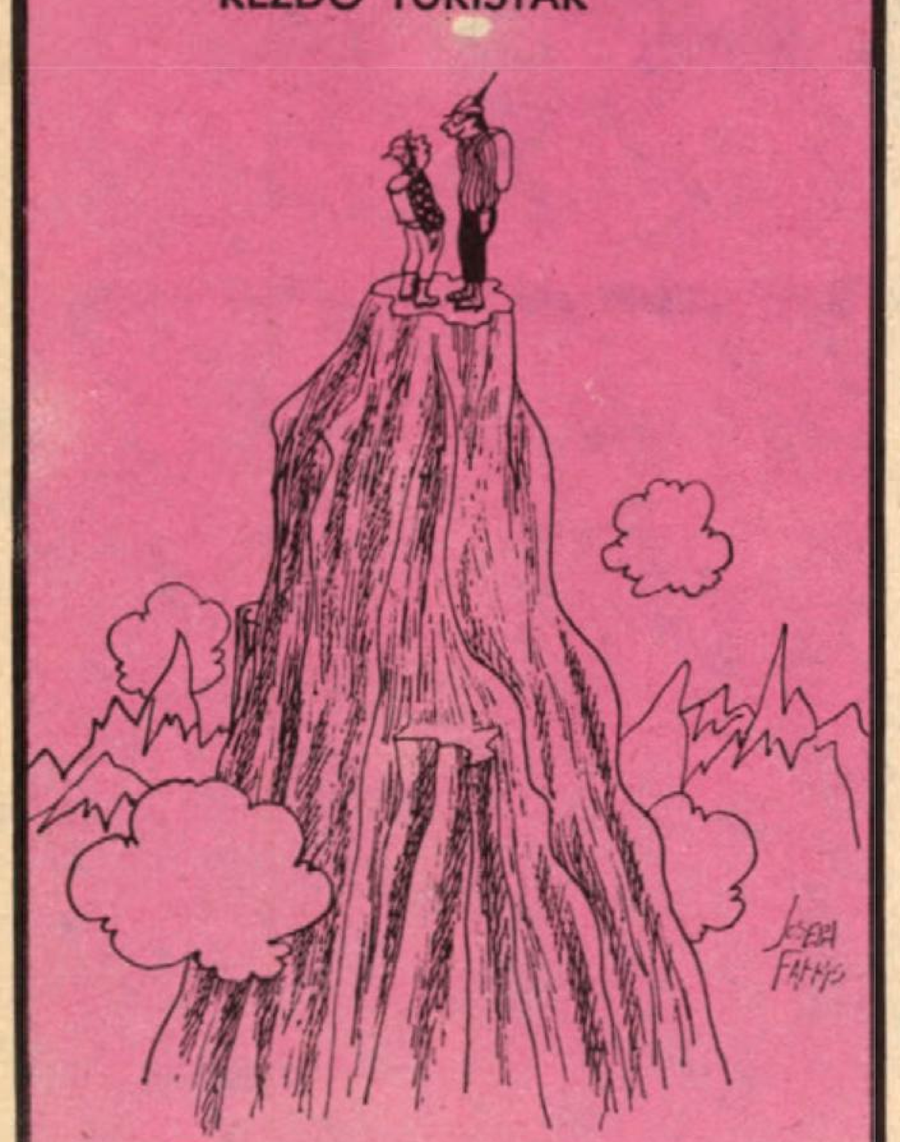

IMPORT HUMOR

KEZDŐ TURISTÁK

— Tulajdonképpen miért is jöttünk ide?
(„New Yorker")

IRIGYSÉG

— Figyeled, mennyivel gyorsabban megy? Alfa Romeója volt...
(„Jezs", Belgrád)

TAPASZTALATCSERE

(„Sztrsel", Szófia)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Osztálytársnők érettségi találkozója.
— Mit mondjak, Ildi, tízéves házasok vagyunk, de az uram még mindig ugyanolyan szerelmes, mint az első napon.
— Ne mondd! És kibe?

Osztályfőnöki óra a felső tagozaton.
— Az ember legyen nemeslelkű, segítse a gyöngéket, s becsülje embertársait. Hol fordul ez elő, Kovács?
— Sehol!

— Állj föl, Kovács. Mondd meg nekünk, miért mondják azt, hogy a jó emberek kis helyen is elférnek?
— Mert kevesen vannak.

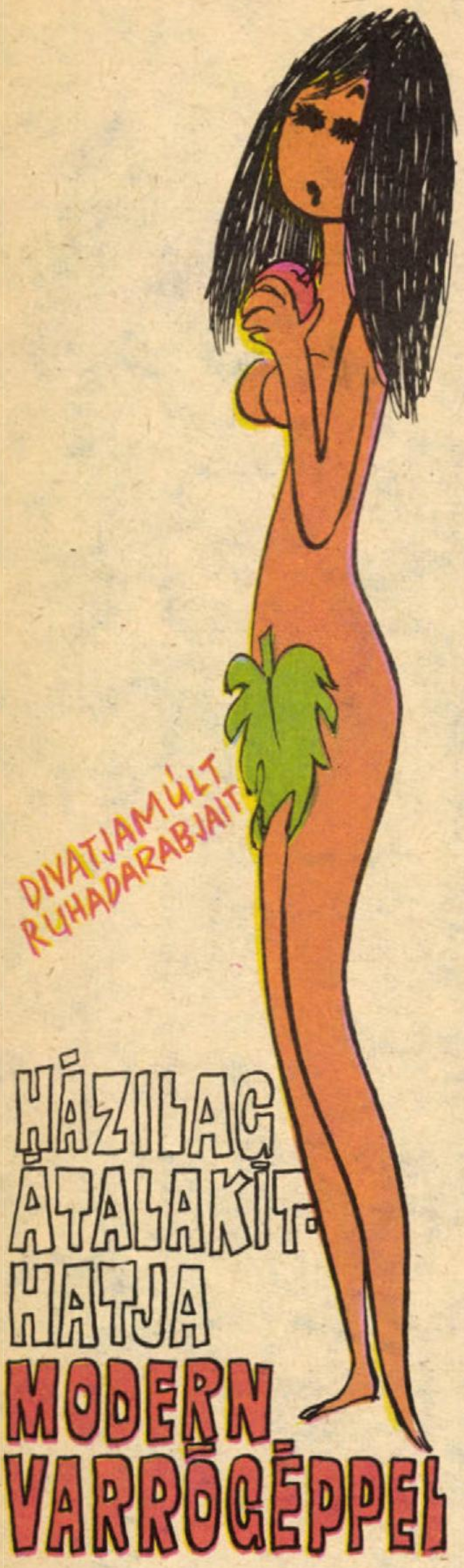
A brigádvezető a neve napját üli, s poharazgatás közben azzal kérkedik, hogy ő többet parancsol a beosztottjainak, mint maga a főagronómus.
— De nagyra tartja magát, Mihály! — vonja kérdőre másnap a főagronómus —, hogy állíthat olyat, hogy maga nálam is többet parancsol?
— Hát csak úgy, hogy maga, ha egyet parancsol, rögtön teljesítik, de nekem tízszer is kell mondanom, míg egyszer megteszik.

Háringer megjön londoni útjáról.
— Most már értem, mért szeretik az angolok a teát?
— Na miért?
— Ittam a kávéjukból.

— Mondd, Ági, férjhez tudnál te menni egy sikkasztóhoz?
— Aki mennyit sikkasztott?

HIRDETÉSEINK

HIRDETÉSEINK

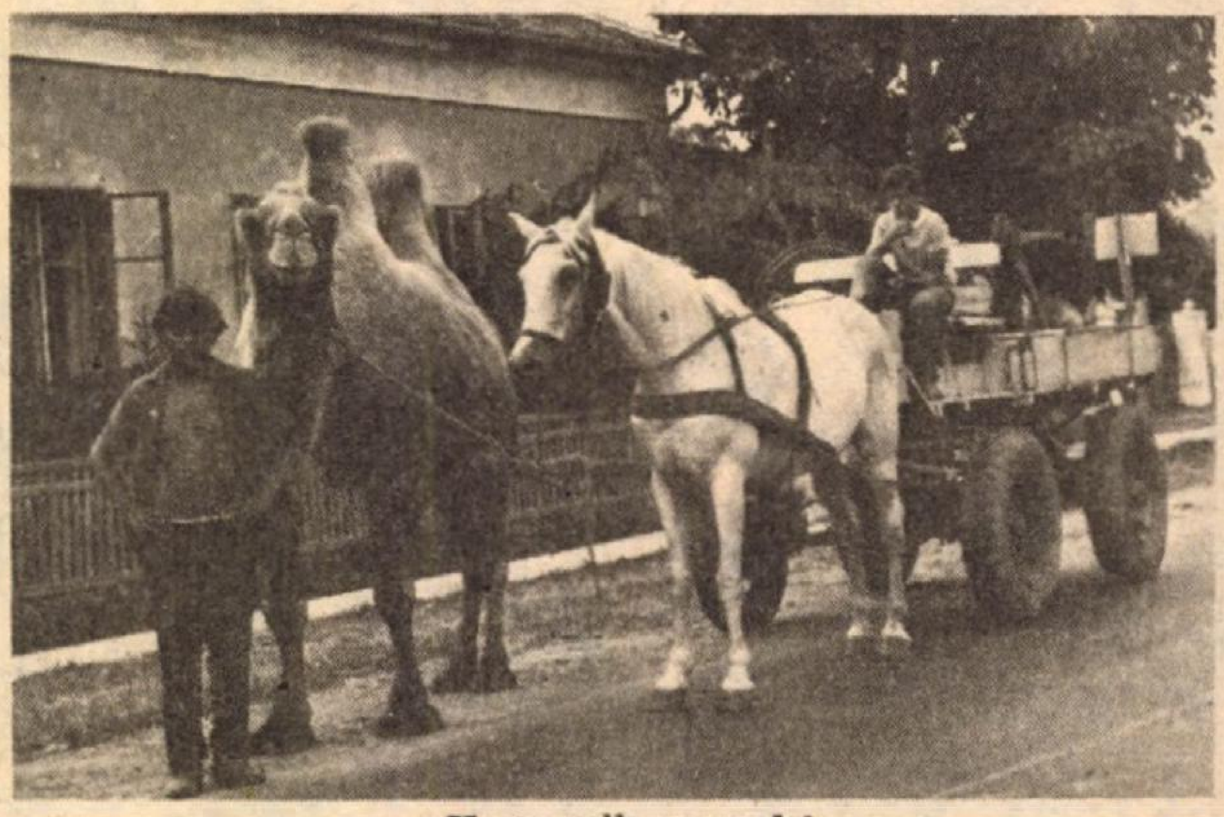
TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Hát keretlécek nélkül?

(A makói üvegszaküzlet kirakatában fényképezte Gulácsi Árpád)

Hogy mik vannak!

(Az alcsútdobozi főutcán fotózta Balogh József)

Befejeződött a Pannónia '71

Baranya a szövetkezeti emberek nemzetközi találkahelyévé válhat

Micsoda erkölcsök Baranyában! Méghozzá nemzetközi alapon!

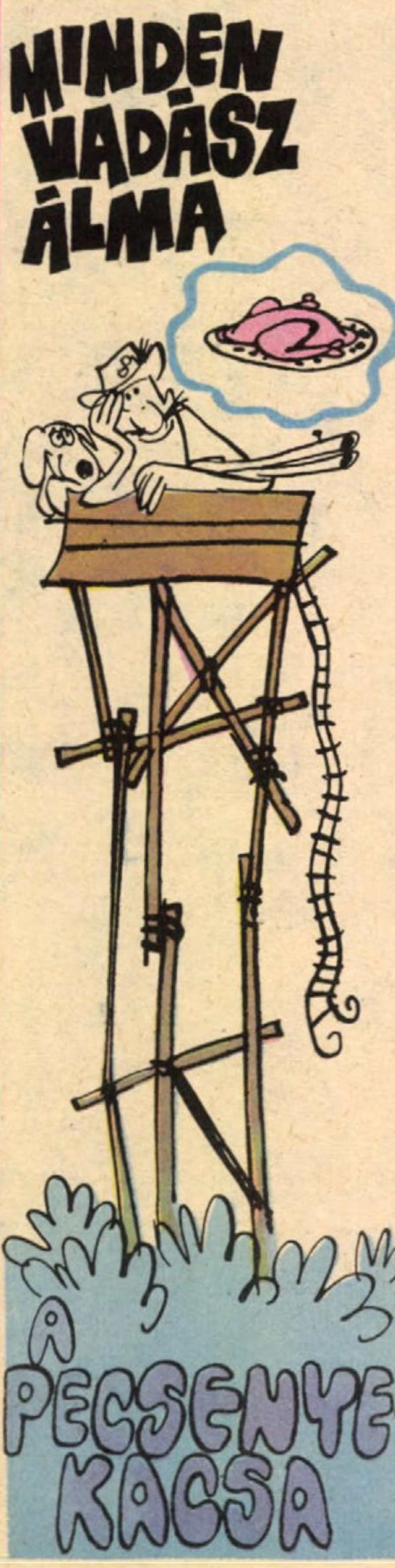
(A Dunántúli Naplóból ollózta V. Gy.-né pécsi olvasónk)

ház u. 37. Sík foto.
A mezőkovácsházi Új Alkotmány Mezőgazdasági Termelőszövetkezet felvételre keres juhászatába termékenyíteni és fejni tudó juhászt. Jelentkezés a főállattenyésztőnél.

Gyürkőzzetek, juhászok! Hadd lássuk, ki a legény a gáton!

(A Népszabadság apróhirdetései között észlelte Bencsik Zoltán bajai olvasónk)

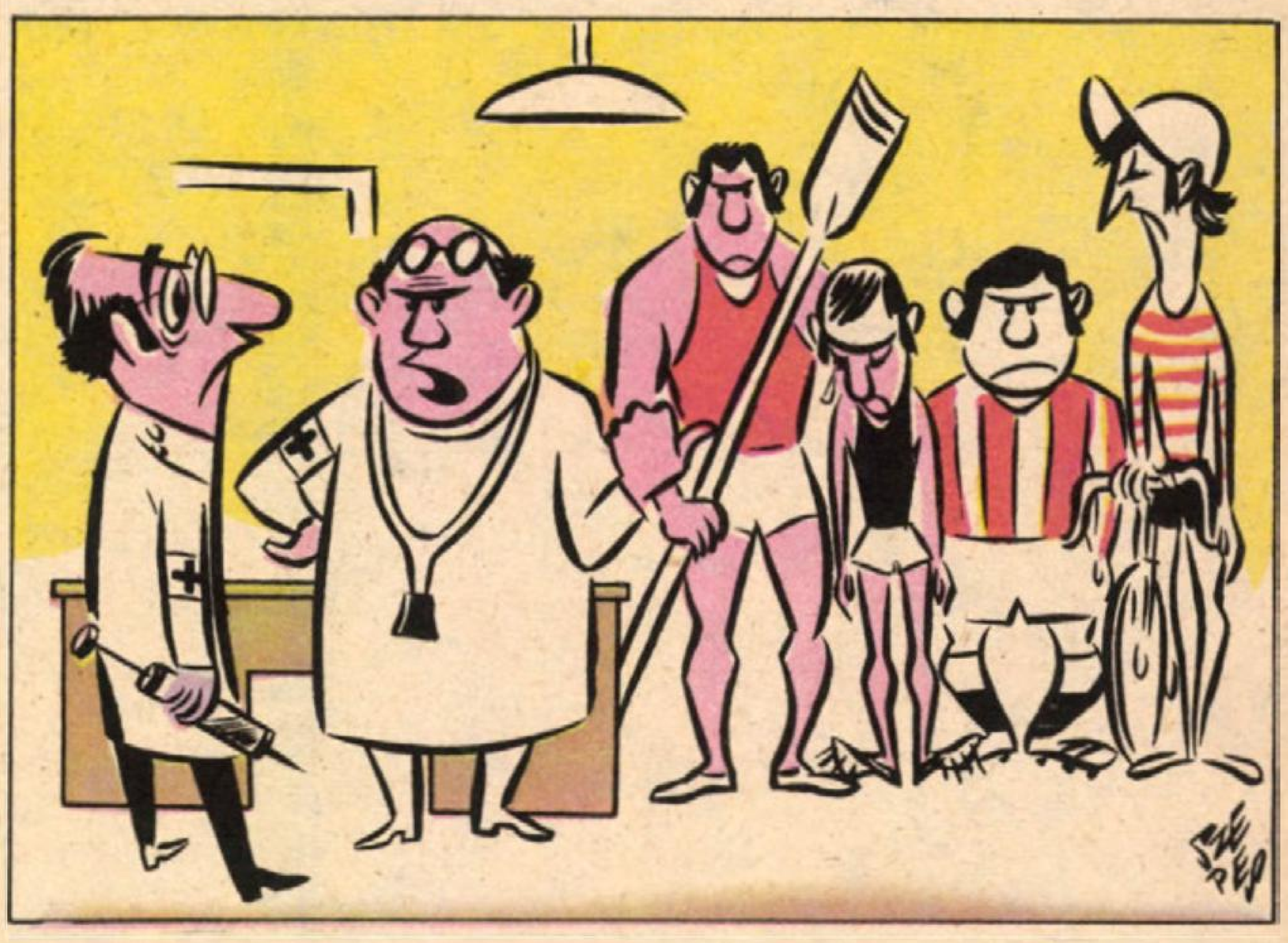

HIRDETÉSEINK

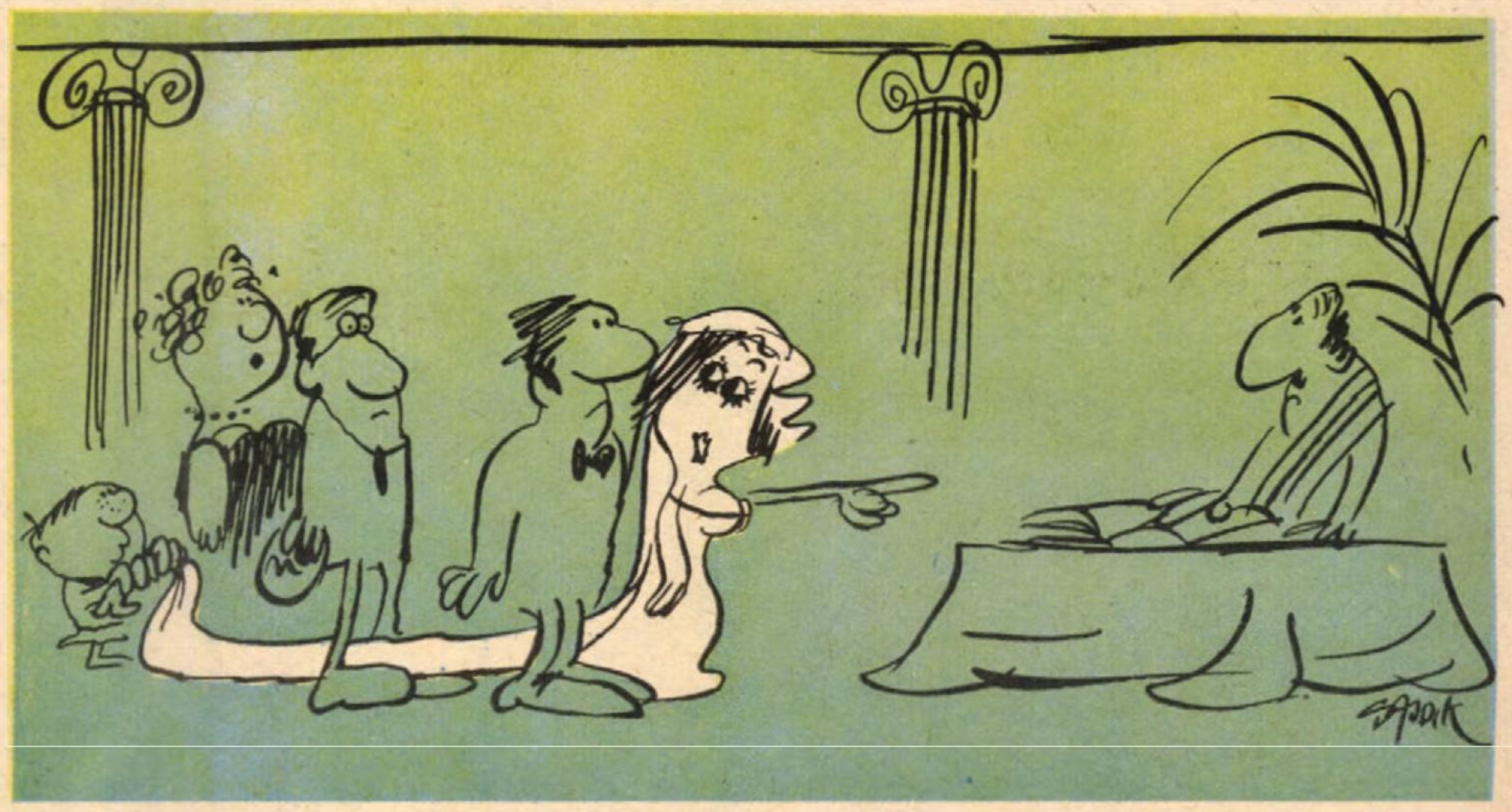
HIRDETÉSEINK

DOPPING-VIZSGÁLAT

– Csak tudnám, mit szednek ezek eredményesség ellen.

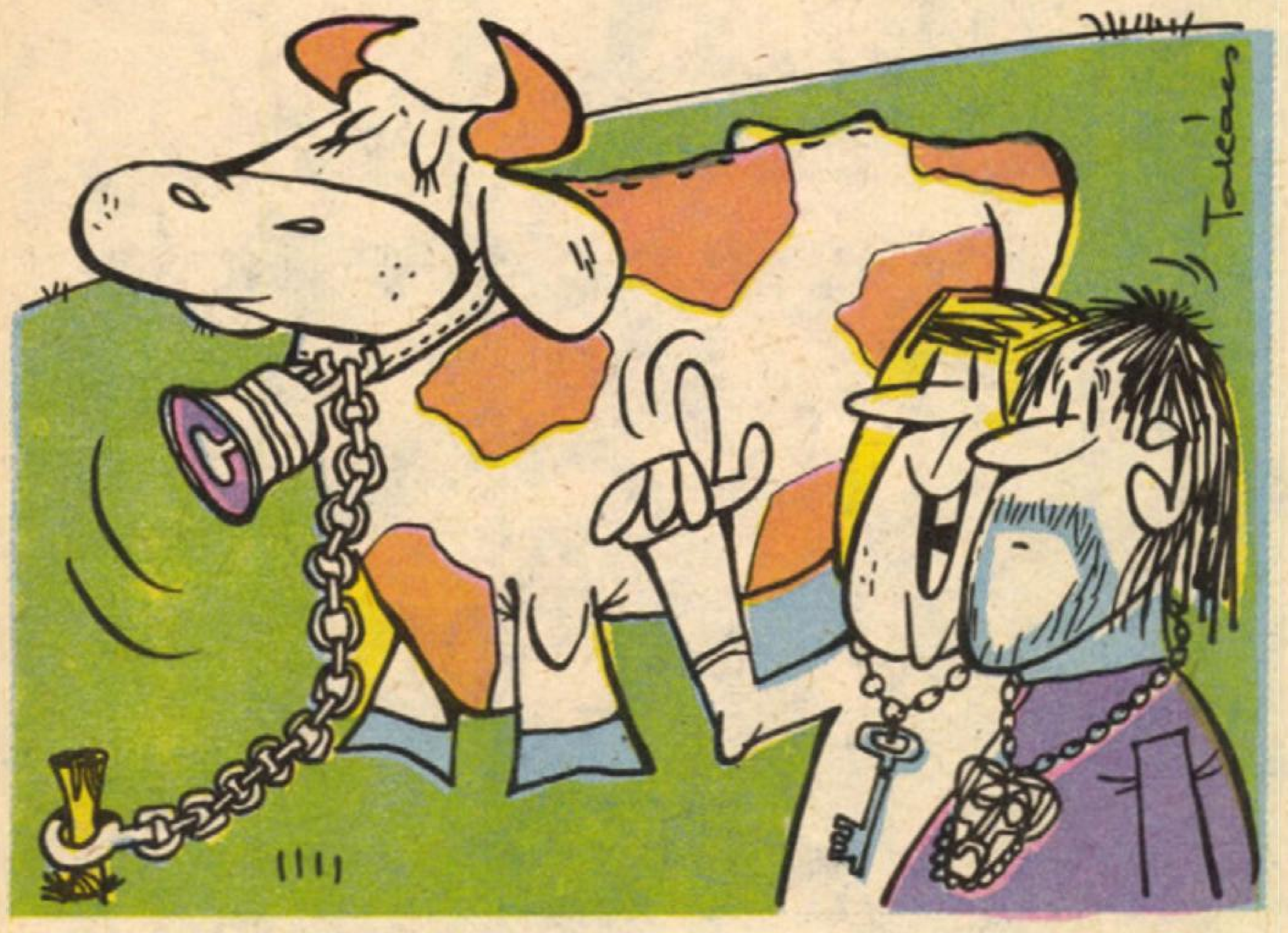

ESKÜVŐ

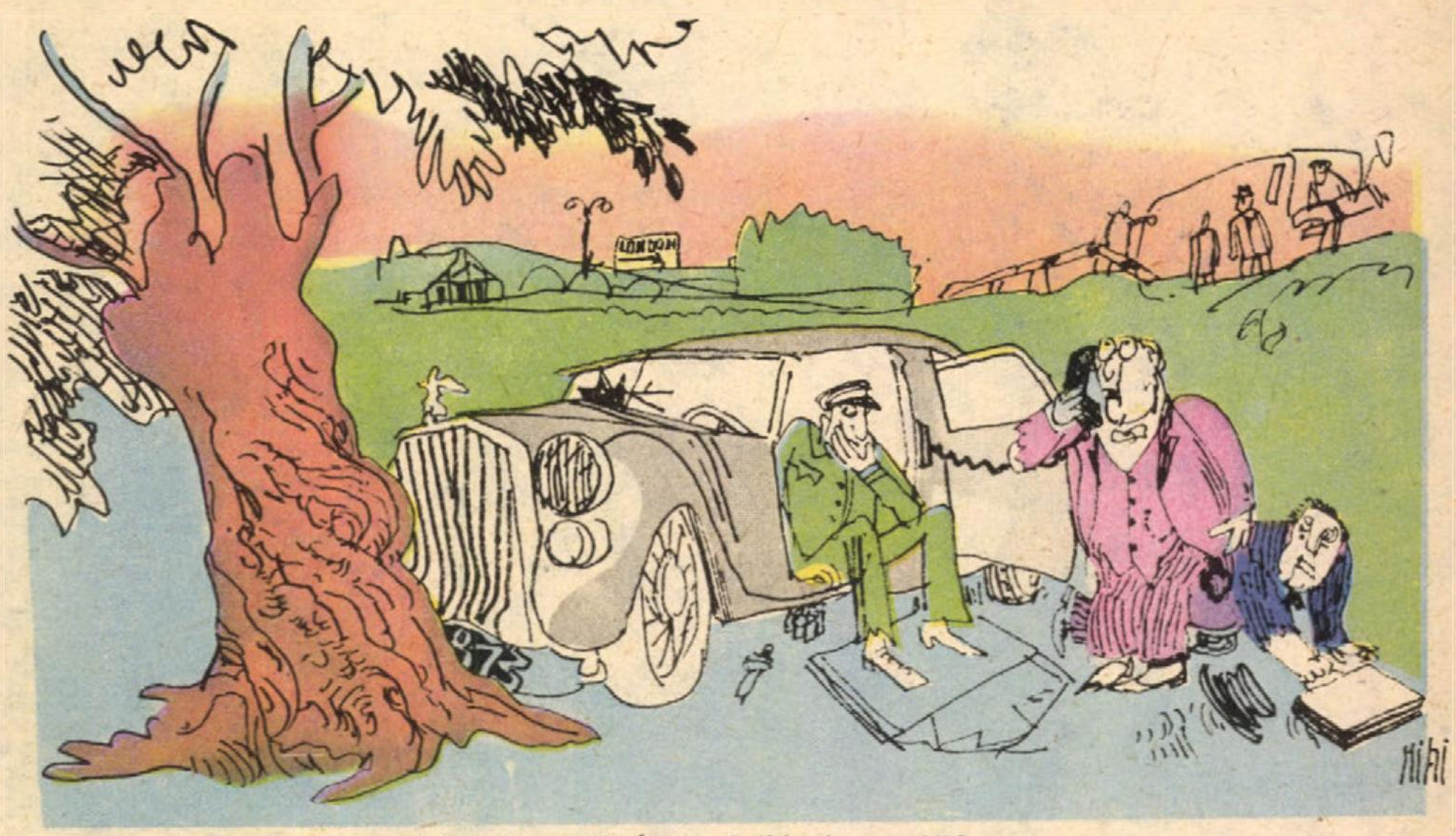
– Egyúttal esküdj meg arra is, hogy mindig segítesz majd mosogatni.

HIPPIIRIGYSÉG

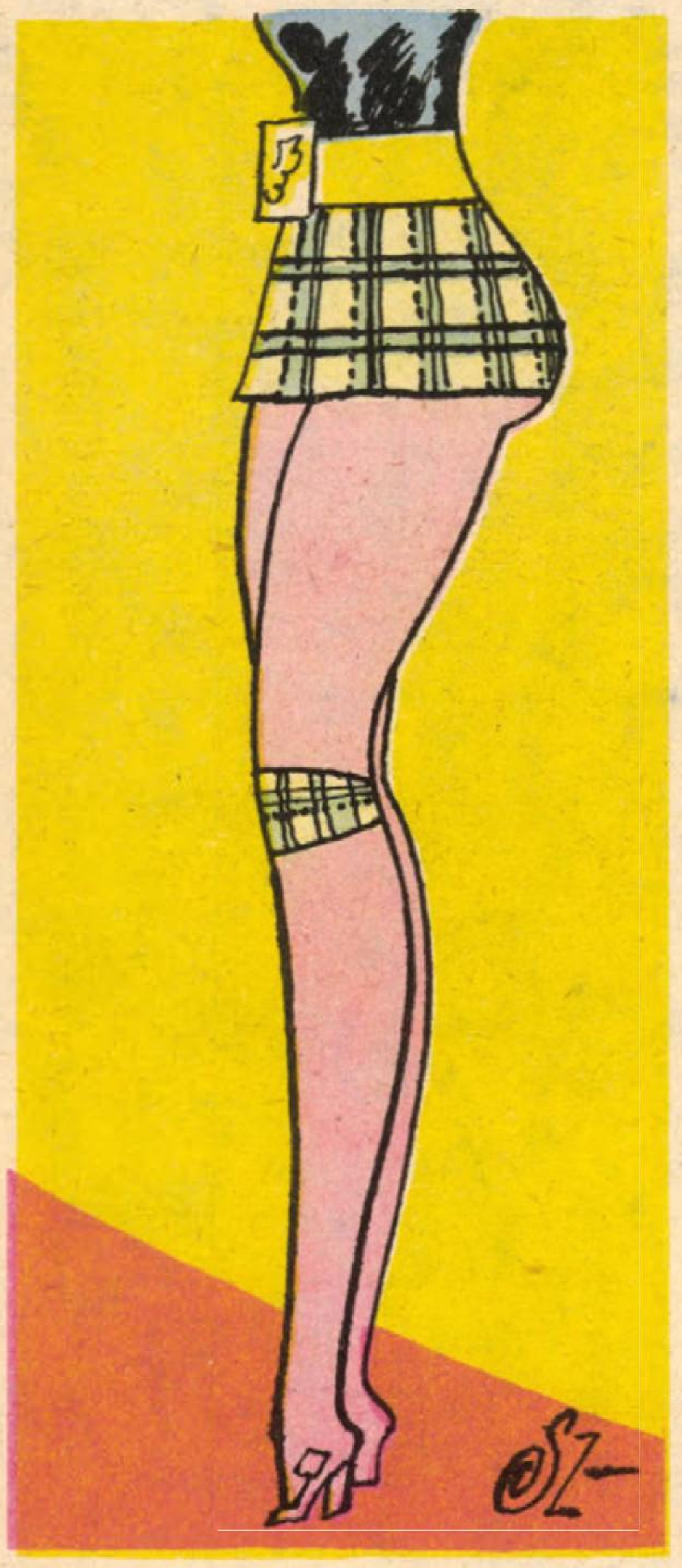
– Állati jó lánca van...

SZUPERKOCSI

– Halló, Zürich? És a dollár hogy áll?...

ŐSZI DIVAT

Csak a térdet takarja...

SZILÁNKOK

REMÉNYKEDÉS

— Sajnos, tegnap a körzeti orvosom látta, amint — férjes asszony létemre — az utcán csókolóztam a szerelmemmel. Remélem, köti őt az orvosi titoktartás...

*

ÉKSZERÜZLETBEN

— Van otthon hét végére elég arany és gyémánt? Ne tessék elfelejteni, holnap vasárnap, és zárva vagyunk.

*

KERESKEDELEM

— Mit venne a kedves vevő?

— Én még soha nem vásároltam önöknél semmit. Most is csak reklamálni szeretnék...

*

FIZETÉSNAPON

— Drága mentőorvos úr, hová visznek?

— Az alkoholelvonó intézetbe.

— Nem bánom. De útközben igyunk meg valahol egy nagyfröccsöt!

FIGYELMEZTETÉS

CSAK ÖT FORINTON FELÜLI BORRAVALÓT VAN MÓDUNKBAN MEGKÖSZÖNNI!

*

VÉGRENDELET

— ...a tehetségemet pedig örökölje a kisebbik fiam...

*

TÁRGYALÁS

— A titkárnővel szeretnék beszélni.

— Sajnálom. Jelenleg fontos tárgyalása van. Nem engedhetem be — mondta az igazgató.

*

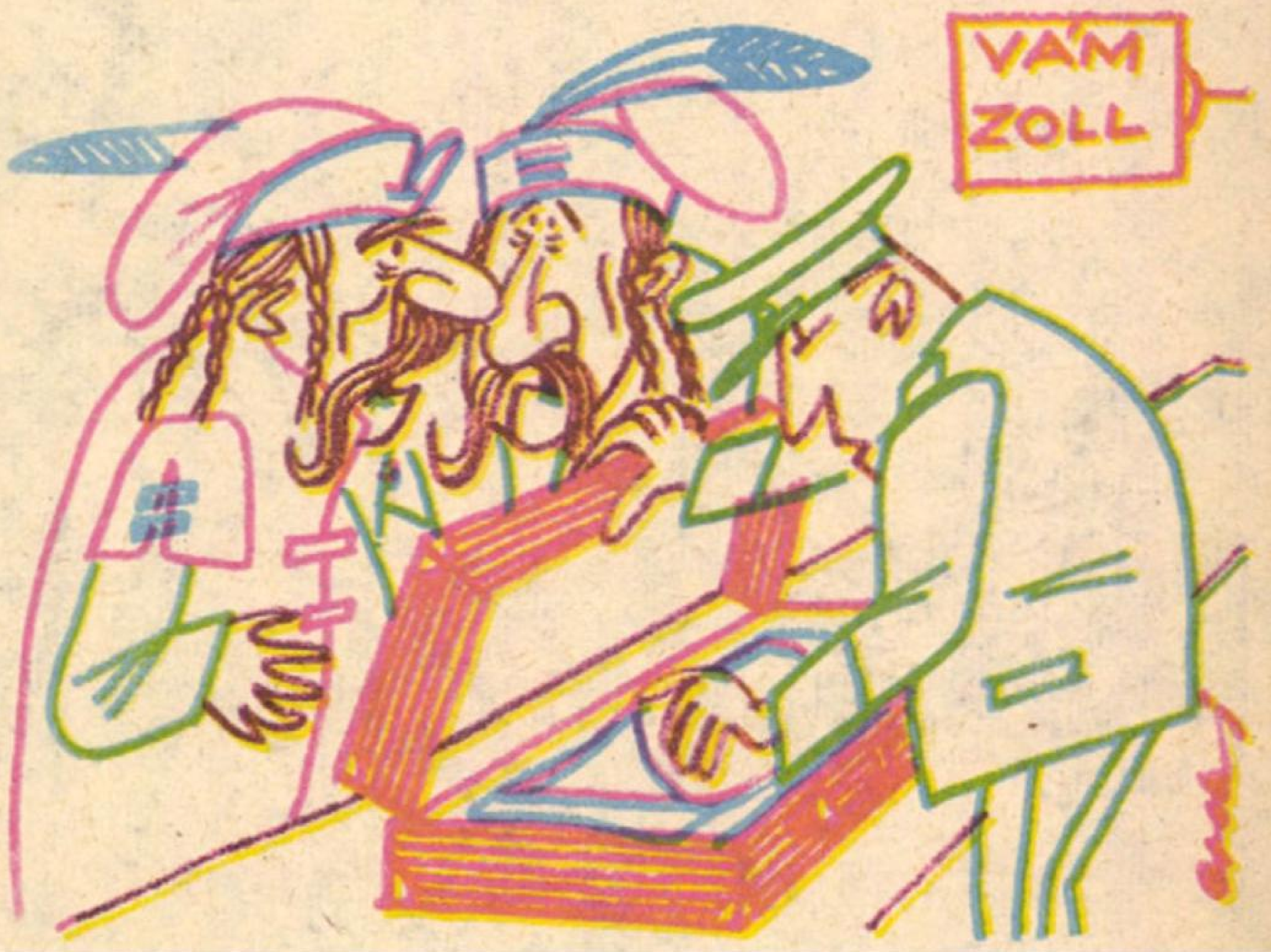
ELBIZAKODOTTSÁG

Brahovácz meséli:

— Kint jártam a Vadászati Világkiállításon. A legnagyobb élménye a fehér tigrisnek volt. Sok ezer kilométert utazott Indiából, hogy megbámulhasson engem...

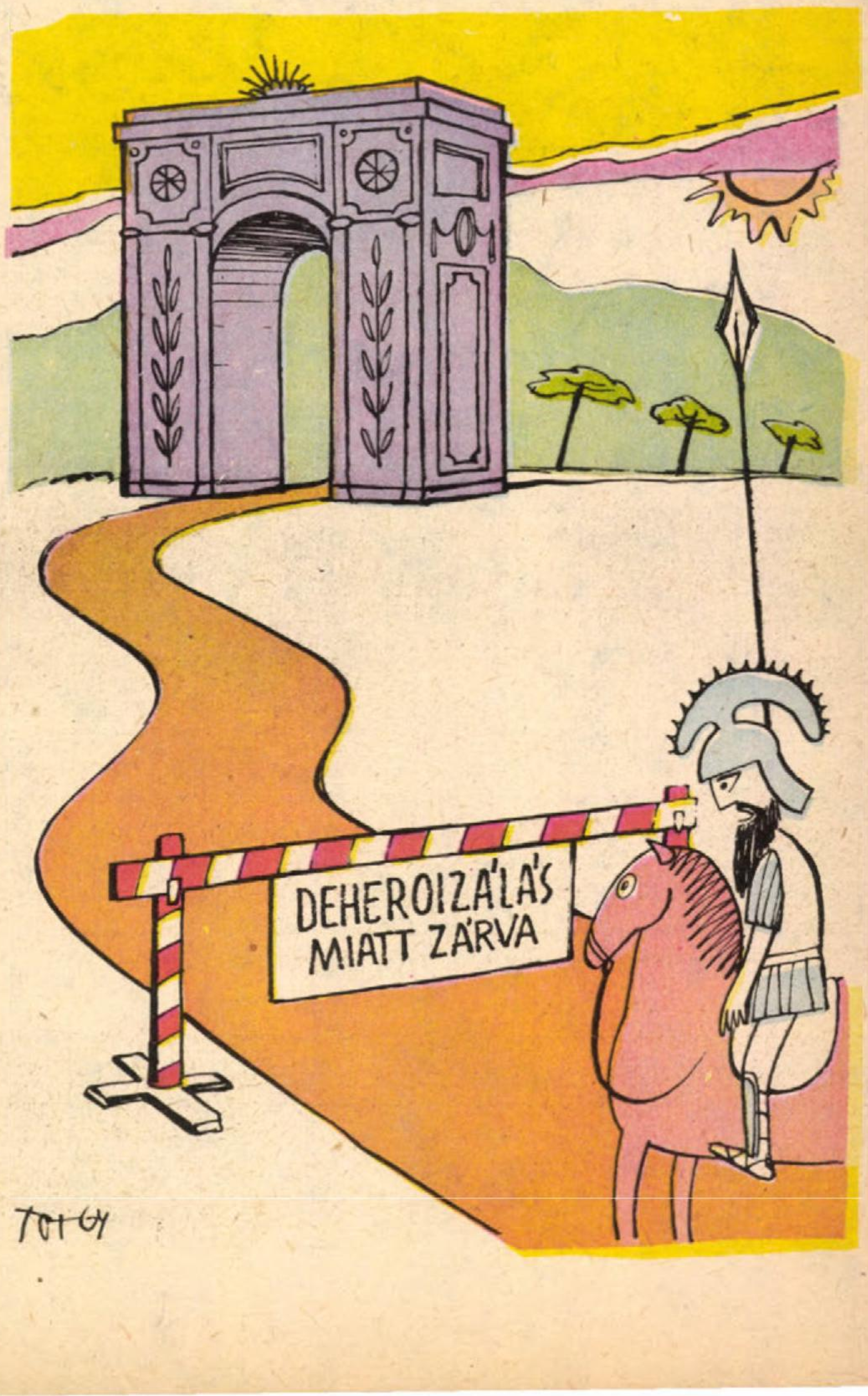
G. Sz.

KALANDOZÓ ŐSMAGYAROK

– Amikor kifelé mentünk kalandozni, feleennyi ideig tartott a vámvizsgálat!

DIADALÚT

KÉTSÉGBEESETT BUSZSOFŐR

– Nem tetszik tudni, merre van az útvonalunk?...

ROSSZ BIZONYÍTVÁNY

– Ezt tessék visszavinni, nálam maradt! . . .

RÉBUSZ

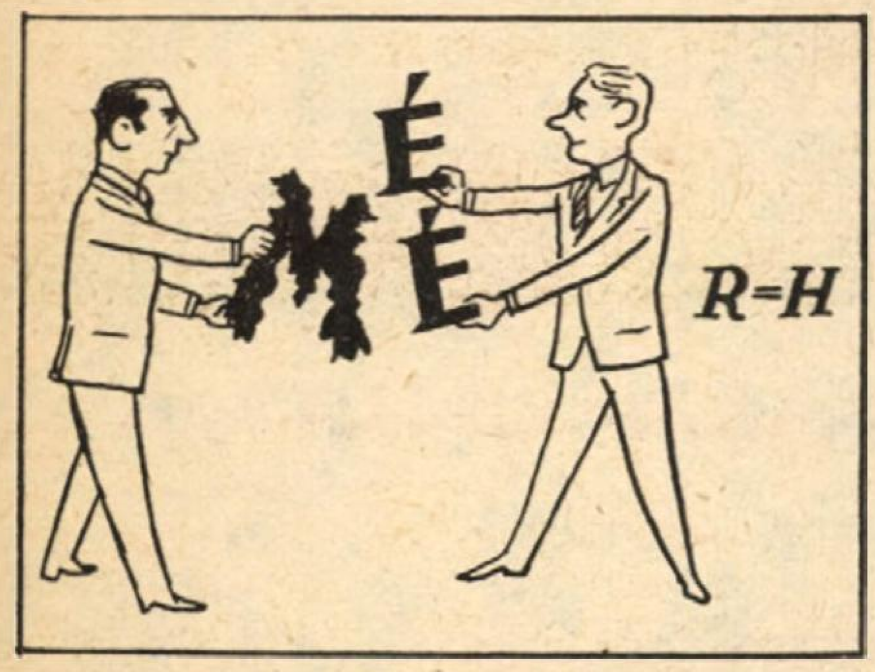
193. rejtvényünk megfejtése:

Elektromos művek

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Dominik Gyula, Bp. II., Árpád fejedelem útja 45.
Berdó Pálné, Jászapáti, Posta.
Haas Péter, Bp. II. Sólyom L. u. 12/c.

195. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.
A megfejtéseket legkésőbb szeptember 27-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3733/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

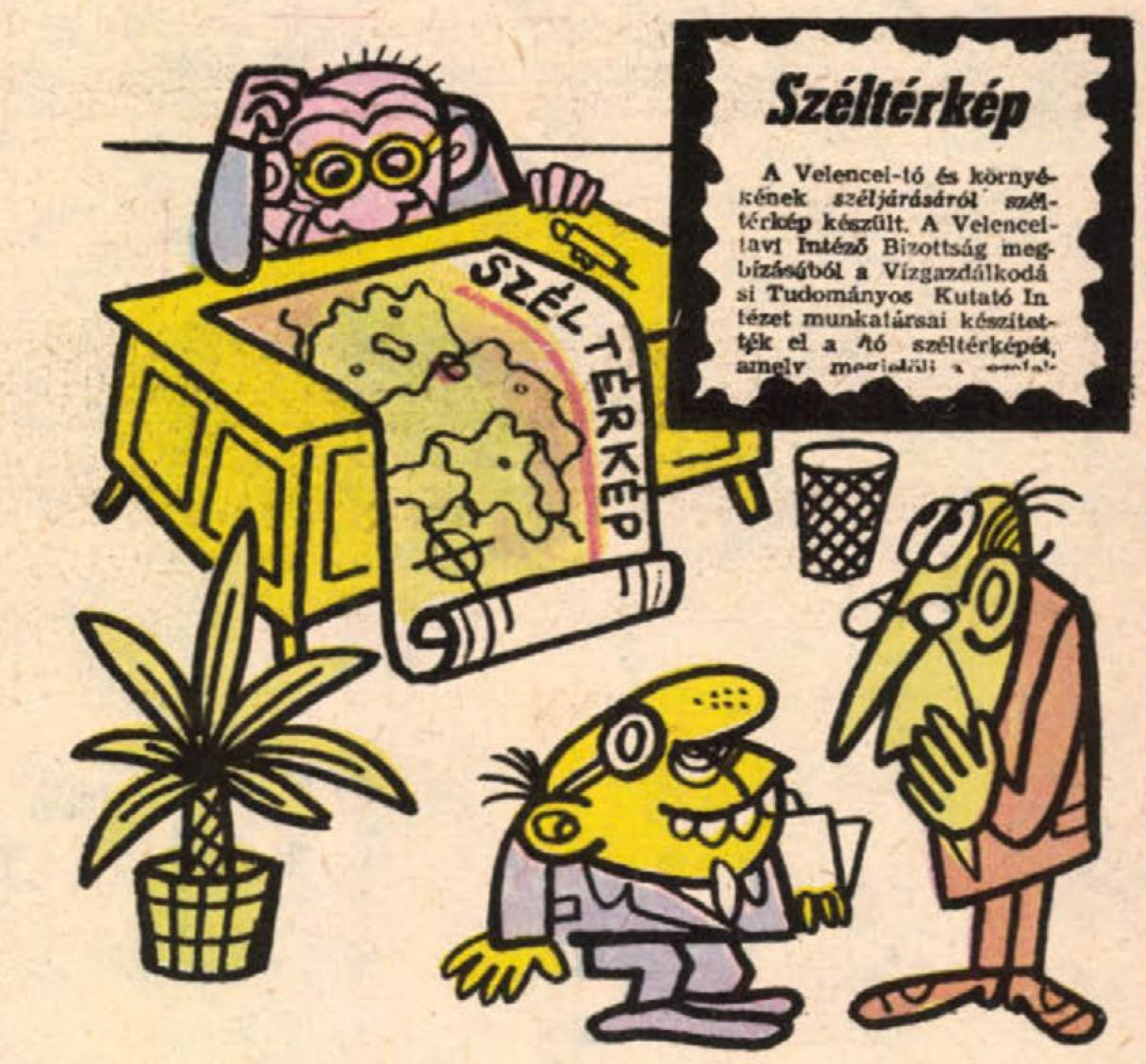
A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Fantasztikus! Ez az ember hatvan éve vezet autót.
– Na és, az is valami? Én hetven éve vagyok gyalogos.

. . . – Szóval innen tudja mindig a főnök, hogy merről fúj a szél! . . .

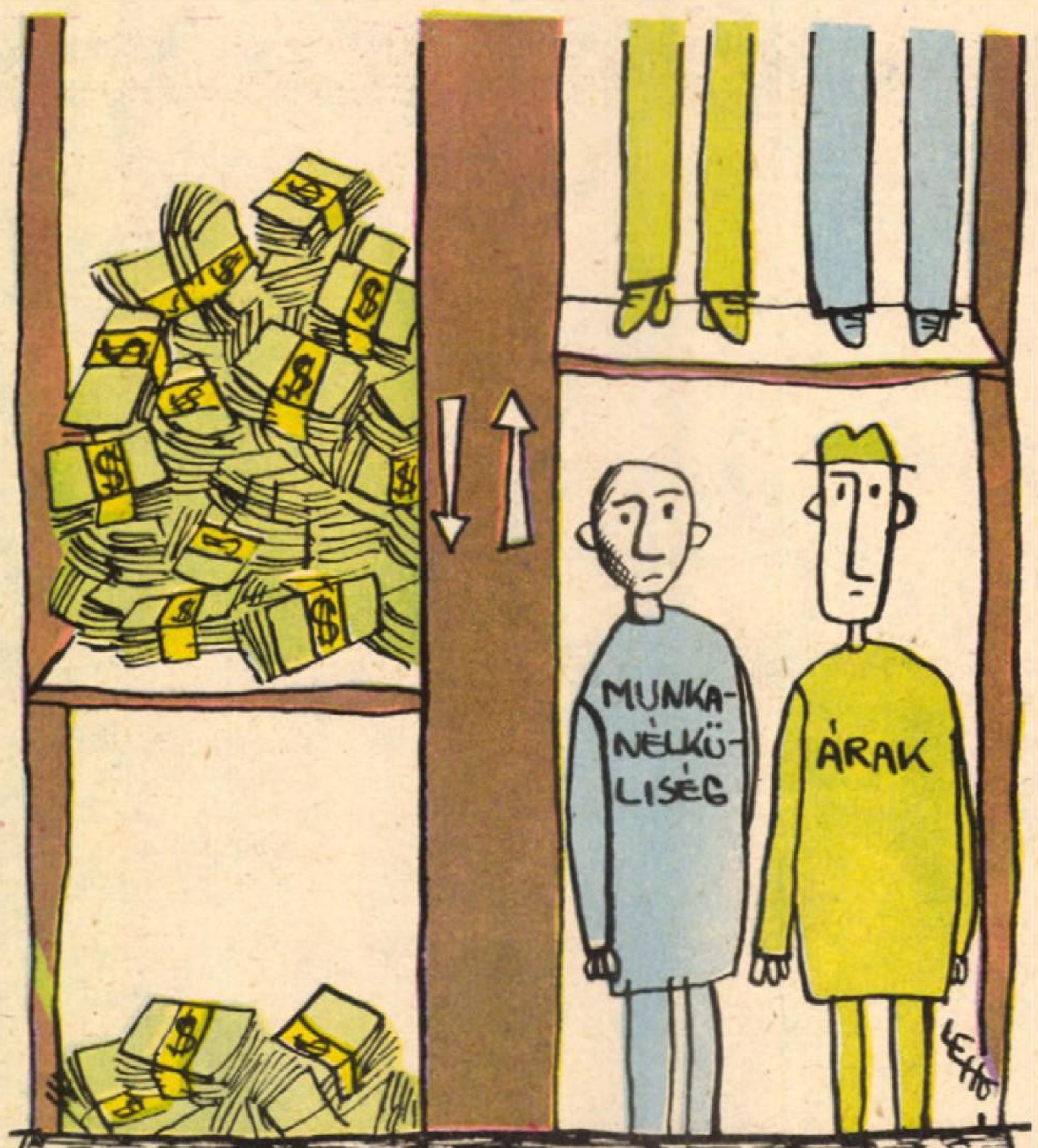

– Ez aztán a komfort. Százzal száguldunk, és közben magnóról tanulom a KRESZ-t.

– Tessék megvásárolni ezt az idomított vaddisznót. Kívánság szerint bárhol főbe lövi magát.

AMERIKAI PÁTERNOSZTER

SZERENCSÉS ESET

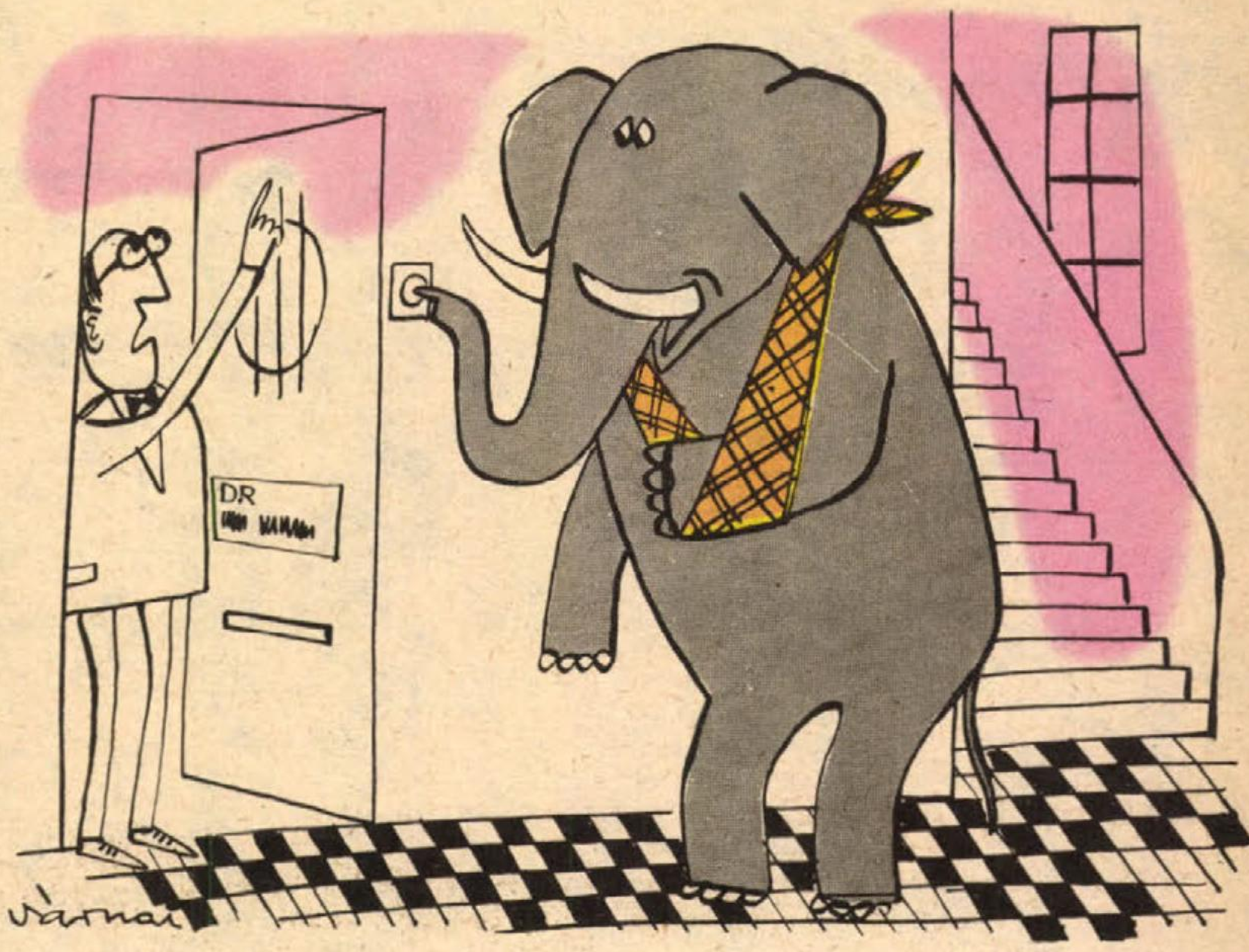
– Igazgató kartárs, az éjjel betörtek a raktárba és teljesen kifosztották!
– És az éjjeliőr?
– Az megvan . . .

VASORRÚ BÁBÁK EGYMÁS KÖZT...

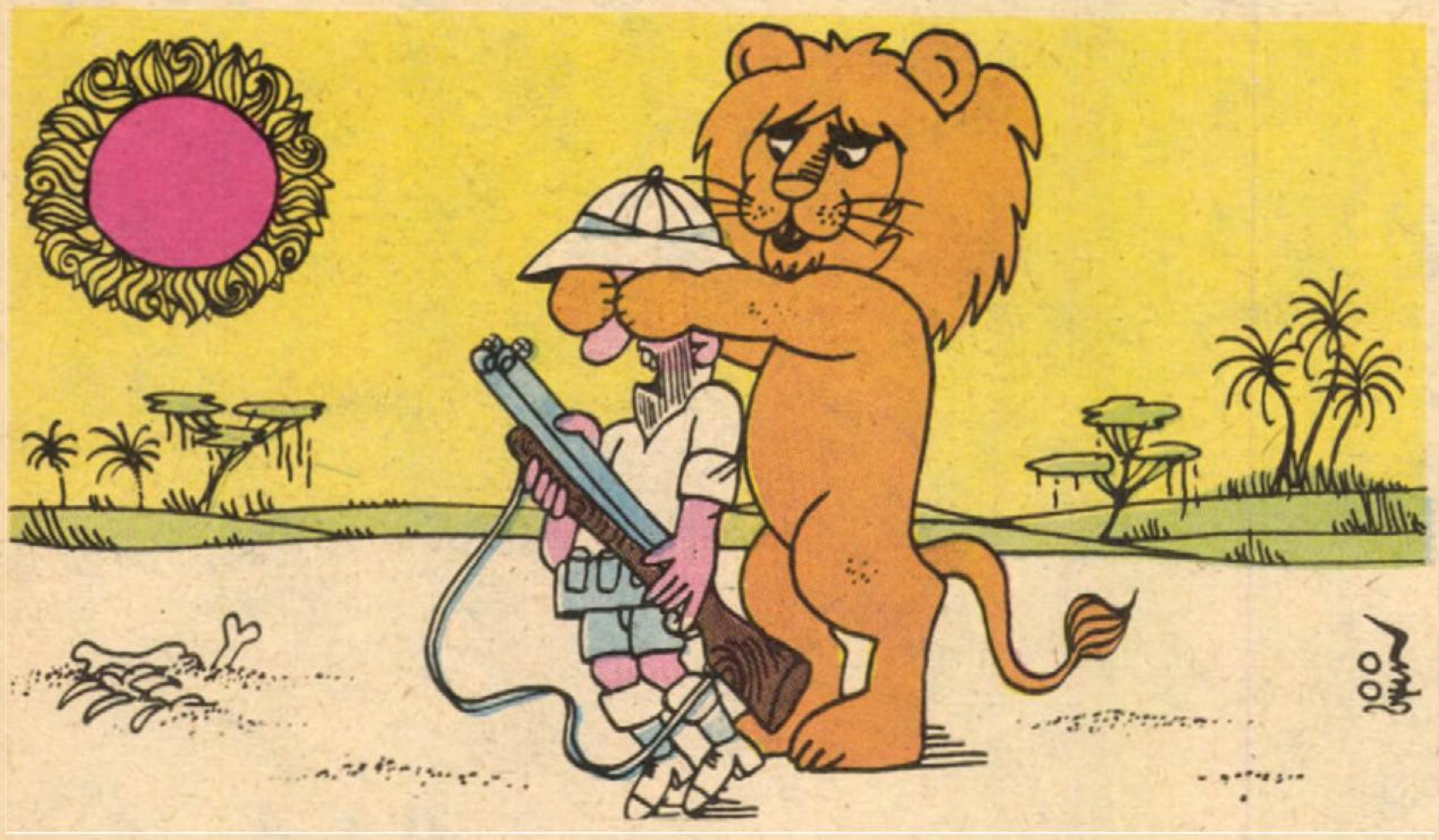
– Higgye el, kollegina, sokkal kifizetődőbb, mint a hizlalás!

ÚJ PÁCIENS

– Az állatorvos egy emelettel feljebb lakik...!

VADÁSZKALAND

– Csak nem egy oroszlán?

EMELKEDIK A KÖZBIZTONSÁG AZ USA-BAN

Mint ismeretes, Amerikában a lakosság egy dologban nem szenved hiányt: lőfegyverekben. Kalap nélkül még csak kimehet valaki az utcára, de pisztoly nélkül nem illik.

Most, a Reuter hírügynökség jelentése szerint, örvendetes intézkedést hozott a Los Angeles-i városi tanács. Tilos ezentúl nyillal szarvasra vadászni. Az illetékesek úgy találták, hogy a nyil – amint azt annak idején az indiánokkal folytatott harcok is bizonyítják – veszélyes fegyver. Elégedjenek meg a békés amerikaiak olyan szolid fegyverekkel, mint a puska és a pisztoly. Óvakodjanak a kapanyéltől is!

TIKITAKI

Tak... tak... tak... aztán hirtelen: taktaktaktaktaktak...

Az ember először felkapta a fejét s talán még el is mosolyodott messzemerengő nosztalgiával, minő szép kelepelés ez, talán gólya szállt a városba?

Nem, nem!

Azóta már kiderült, hogy a gólyák rég elköltöztek. Viszont itt vannak helyettük ezek az átkozott golyók.

Tizenévesek ketyegtetik leginkább, meg huszonévesek, pokoli ügyességgel, alul-felül összekoccantva, kék foltokat ejtve saját csuklójukon, és kék foltot az embertársak idegrendszerére. Mert nem elég az autók berregése, a villamosok nyöszörgése, a kukák mennydörgése, most még a gyalogosok is részt kérnek a zajártalomból, sündisznóállásokat formálva géppuskázzák pocsékká a főváros dobhártyáját.

Közben csukló is reped, ujjperec is törik, mert nemcsak köz-, hanem önveszélyes is ez az ügy. A különbség annyi, hogy a bennszorult hüvelykujjat gipszbe tudják tenni a Koltóiban, a felszaladó pumpát viszont nem.

Hobby? Tömegpasszió?

Persze, hiszen boldogult kislánykorunkban hajigáltuk mi is a diabolót, süvölvény legénykévé cseperedve meg a jojót cibáltuk, fel-le, fel-le, s tébolyult tekintettel követtük függőleges útját. Bizony, őrültek voltunk mi is a magunk módján.

De — csendes őrültek.

És — már megbocsásson a világ — azért ez különbség!

Mi jöhet még?

Reszketve várom a percet, amikor egy pajkos kedvű tréfacsináló feltalálja a kipi-kopi-kalapácsot. Ezzel a kipi-kopi-kalapáccsal majd a fejemet kell püfölni, és akkor a kipi-kopi-kalapácsnak meg a tipi-topi-tarkómnak az összjátéka mulatságosan ketyegő hangot ad.

Taktaktaktaktak...

Az lesz csak a móka-kacagás!

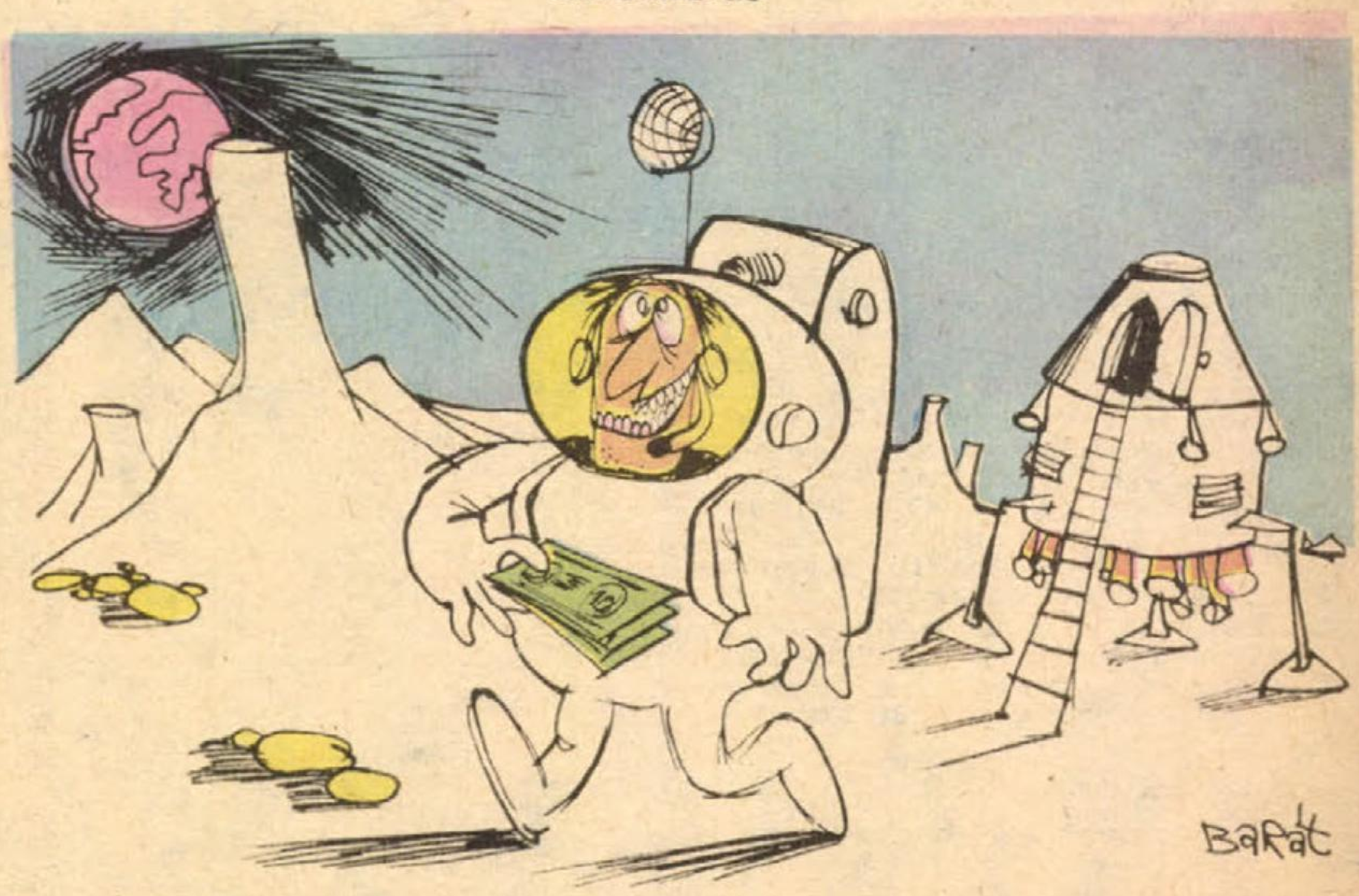
(p. p.)

JÁTÉKOS TANÍTÓ

– Tegye fel a kezét, aki nem készült a mai órára!

KIKÜLDETÉS

– Óriási! Harminc forint napidíj! Ki tudja ezt elkölteni?